

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

BINECUVÎNTAREA PĂCII

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe
pământ între oamenii plăcuți lui!” Luca 2,14.

În zilele noastre, pacea a devenit imperativul suprem al omenirii, fiind cauza dreaptă și sfântă a tuturor oamenilor, a tuturor națiunilor lumii. Faptul acesta ne face să considerăm că timpul nostru este timpul păcii, când, alături de toți oamenii de bună credință din lumea întreagă, împreună cu toți fiii patriei noastre, și noi, credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea, să fim găsiți printre cei ce „caută pacea și aleargă după ea” (Ps. 34, 14.) Este timpul când trebuie să ne ridicăm cu toată energia pentru a răspunde chemării divine, care are încă valabilitate: „Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul... Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămînța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultînd de glasul Lui și lipindu-te de El; căci de aceasta atîrnă viața ta și lungimea

(Continuare în pag. 1-a)

Anul LIX
noiembrie — decembrie
1981

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

Iată-ne iarăși ajunși la vâdul trecerii dintre vechi și nou. Stăm cu toții încărcăți de experiențele unui an împlinit și privim spre zilele unui nou an, plin de nădejdi, de idealuri dar și de îngrijorare. În clipele acestea de necesară analiză a lucrărilor trecutului an, rămânem conștienți de cifra necunoscutelor ce-și cer rezolvarea și atunci ne îndreptăm ființa spre Cel Atotputernic, rugîndu-L să ne înțelepțească în scurgerea vremii și în numărarea anilor, pentru ca omul lui Dumnezeu să poată fi destoinic pentru orice lucrare bună. Ps. 90, 12; 2 Tim. 3, 17.

Mai mult decît oricînd pînă acum, omenirea și fiecare dintre noi avem nevoie să plecăm mai mult și mai binevoitori urechea și înțelegerea noastră la simfonia păcii cîntată acum aproape două mii de ani de corul îngerilor pe dealurile Betleemului: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“ Luca 2, 14.

Anul 1981 a înscris în paginile zilelor lui preocuparea și îngrijorarea, voința și cerința ca Dumnezeu să țină încă în friu vînturile ca ele să nu sufle amenințător asupra omenirii. Din calcule omenеști, lipsite de umanism — atunci cînd este vorba de viață — omenirea este angajată într-o cursă contra cronometru a înarmărilor; arme nucleare de diferite tipuri, stînd asemenea săbiei lui Damocles asupra omenirii. Spectrul dezagregării devine tot mai amenințător, știindu-se pînă și de către copii de cite ori poate fi spulberată omenirea printr-o simplă acțiune a unui mecanism.

De aceea, reacția ființei umane este spontană și categorică. Este un fapt pozitiv acela că în fața unui pericol iminent, ființa omenească dotată cu atîta înțelepciune reacționează prompt. Pacea acest aer al existenței umane, nu mai este o lozincă, ci este sinonimă cu existența neamului omenesc. Nu fără motiv, Mîntuitorul sublinia adesea necesitatea păcii și făgăduința ei: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea!“ Ioan 14, 27. Cu cită amărăciune în glas și cu cită frîngere de inimă a rostit Isus Hristos concluzia ce se impunea în fața nechibzuinței locuitorilor Ierusalimului din timpul Său: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea“... dar „n-ai cunoscut vremea cînd ai fost cercetată“. Luca 19, 42—44.

Apel la rațiune, la cumîntenie, la bună înfrățire între toți oamenii, la împăcarea cu

Dumnezeu și deci la mîntuire — iată Evanghelia păcii pe care sintem chemați s-o trăim și s-o vestim.

Ca oameni ai credinței și ca slujitori ai lui Dumnezeu, nu putem sta indiferenți, cînd omenirea întregă se frămîntă. Nu putem fi străini de temerile și aspirațiile lumii. Cînd Hristos a admis să fie aruncat în brazda nevoilor lumii pentru binele nostru, El a făcut acest lucru avînd conștiența nevoilor noastre.

La acest sfîrșit și început de an, să ne rugăm cu stăruință înaintea lui Dumnezeu pentru pacea lumii noastre. Să mijlocim înaintea tronului lui Dumnezeu pentru întreaga omenire, pentru ca pacea lui Hristos, la care am fost chemați, să stăpînească peste întreaga lume. Col. 3, 15. Anul 1982, în care pășim, să aducă liniște în inimile zbuciumate și încredințarea că rațiunea va triumfa. Că omenirea va îngădui Duhului Păcii, ce vine de la Tatăl luminilor, să îndepărteze amenințarea zăngănitului de arme și pacea la care am fost chemați să devină o realitate cotidiană.

Să facem tot ce stă în puterea noastră, ca prin exemplul nostru să fim elemente catalizatoare ale unui climat bun, frățesc, umanitar. În familiile noastre, spiritul bune înțelegeri să dea vieții familiale aureola Paradisului.

În relațiile zilnice, munca și acțiunile noastre să contribuie la climatul de bună înțelegere între toți oamenii. Sprijinim acțiunile inițiate de țara noastră și de toți oamenii de bine din lumea întregă în favoarea păcii și ne rugăm Celui Atotputernic pentru realizarea ei, aducîndu-ne modestul nostru aport la dorința de veacuri a omenirii, conștienți că Domnul Dumnezeu urmărește realizarea unei păci care poartă în matricea ei veșnicia. Psalmistul scoate în evidență faptul că Dumnezeu „vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui“. Ps. 85, 8.

Fie ca binecuvîntarea păcii Sale să se odihnească peste inimile noastre și conștienți de menirea noastră în lume să ne alăturăm cîntecului cerului, dorinței lui Dumnezeu, ca pacea să fie partea și binecuvîntarea noastră în toate zilele anului ce ne stă înaintea.

„Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți!“ (Rom. 15, 23).

D. Popa

zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi". (Deut. 30, 15.19. 20).

Pastorii și prezbiterii bisericii noastre au avut prilejul să-și exprime voința de pace cu ocazia întâlnirilor ce s-au ținut în cadrul Cultului nostru la sediile celor patru Conferințe: București, Cluj, Bacău și Timișoara, pe data de 17 și respectiv 19 nov. 1981. Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste lansat din inițiativa D-lui Nicolae Ceaușescu a fost primit cu un viu interes și deplină satisfacție de către cei peste 700 de participanți.

În luările de cuvânt, în cadrul dezbaterilor ce au avut loc, s-a arătat că simțămintele pe care le exprimăm, care ne caracterizează, își găsesc corespondentul legitim și deplin în Apelul pentru dezarmare și pace, pentru că acesta răspunde celor mai vii năzuințe și celor mai mari aspirații ale ființei noastre.

În cuvântul Scripturii, pe care-l studiem și predicăm, avem descoperirea Domnului Isus Hristos ca „Domn al păcii” (Is. 9, 6). Dumnezeu este cunoscut ca fiind Dumnezeul păcii — 1 Tes. 5, 23. „Gîndurile Lui sînt gînduri de pace

și nu de nenorocire”. (Ier. 29, 11). „El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui” (Ps. 85, 5). Binecuvîntarea Lui este binecuvîntarea păcii pentru că „Domnul... binecuvîntează... cu pace” (Ps. 29, 11). „El dă pace ținutului tău”, „El vorbește de pace poporului Său și iubiților Lui” (Ps. 147, 14; 85, 5). Legămîntul Lui este un legămînt de pace (Is. 54, 10) și lucrarea Lui este să ne îndrepte picioarele pe calea păcii (Luca 1, 79). Iar cînd pacea este grav amenințată, „solii păcii plîng cu amar” (Is. 33, 7).

Ca slujitori ai Evangheliei păcii, au spus unii dintre participanți, sîntem fii ai păcii și avem tot dreptul și datoria să ne exprimăm voința și să căutăm dreptul nostru suprem. Atitudinea noastră este cunoscută și manifestată în rugăciuni fierbinți, în ridicarea vocii noastre cînd spunem un „NU” hotărît războiului și tuturor factorilor de încordare. Dăm o înaltă apreciere inițiativei președintelui Nicolae Ceaușescu, pentru că ea exprimă un spirit de grijă și înaltă răspundere pentru viața și liniștea popoarelor, pentru destinele civilizației umane, pentru făurirea

BINECUVINTAREA PĂCII

președinte al Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Într-o simțire cu întreaga Biserică A.Z.Ș. și într-un glas cu întreaga țară, cadrele didactice și elevii Seminarului Teologic A.Z.Ș. din București, s-au întrunit în ziua de 11 noiembrie 1981, pentru a-și exprima deplina lor adeziune la noua inițiativă de pace a Ro-

CUPRINSUL

- Binecuvîntarea păcii c. I
- Pagina președintelui c. II
- În spiritul cel bun al Tatălui Ceresc 5
- Rolul darului profetic în Biserica Adventă 7
- „Vie Impărăția Ta!” 11
- Reforma Sanitară, poziții extreme 14
- Ce trebuie să predic? 20
- Prin Duhul Domnului 23
- Sfirșit de cale c. III

Tribuna Adunării pentru pace a Cultelor Religioase în momentul festiv al începerii lucrărilor.

unei lumi a prieteniei și colaborării între națiuni.

Cu ocazia acestor întâlniri au fost adresate vibrante telegrame Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România și

mâniei și a președintelui Nicolae Ceaușescu.

După citirea de către directorul seminarului prof. dr. Mihail Popa a textului Apelului pentru dezarmare și pace al F.D.U.S., au luat cuvîntul

Ojiciantuaŕie participante din partea Departamentului Cultelor și a unor Culte din străinătate.

mai mulți seminariști și cadre didactice care s-au pronunțat cu hotărîre împotriva continuării cursei înarmărilor și a amenințării atomice ce apasă omenirea, scoțind în evidență valoarea inițiativei de pace a președintelui țării noastre.

Ca cetățeni și oameni ai credinței vorbitori și-au exprimat, într-o atmosferă vibrantă, angajamentul de a susține în mod neabătut cauza păcii, a colaborării și a întăririi încrederii între toți oamenii pentru binele și prosperitatea omenirii.

La încheierea întâlnirii s-a adresat o telegramă președintelui Republicii Socialiste România.

În contextul manifestărilor — la scară națională — față de problema păcii în lumea contemporană, pe data de 25—26 nov. 1981 a avut loc Adunarea Cultelor Religioase din Republica Socialistă România pentru dezarmare și pace, ce s-a ținut la București. Au participat la această adunare conducători și delegați din partea tuturor Cultelor religioase din țara noastră, circa 250 persoane, precum și 44 invitați de peste hotare.

Delegația Cultului nostru, care a luat parte la aceste lucrări, a fost alcătuită din frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe, Nicolae Popescu, secretarul Uniunii, Alexandru Timiș, președintele Conferinței Cluj, Ștefan Radu, consilier la Uniunea de Conferințe și Mihail Popa, directorul Seminarului teologic A.Z.Ș.

Din partea organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa, cu sediul la Berna, a luat parte fratele Heinz Hopf, director cu probleme de relații publice, radio și televiziune.

Lucrările Adunării s-au desfășurat atît în plen, unde au luat cuvîntul conducătorii Cultelor și unii dintre invitații de peste hotare, cit și pe următoarele secții :

Secția I — tema : „Aportul Cultelor religioase la promovarea păcii și înțelegerii între popoare“.

Secția a II-a — tema : „Poziția Cultelor față de cursa înarmărilor și a consecințelor ei (inclusiv cele ecologice)“.

Secția a III-a — tema : „O nouă ordine economică mondială, garanție a păcii statornice în lume, în lumina moralei religioase“.

Secția a IV-a — tema : „Sprijinirea de către Cultele religi-

oase a propunerilor românești privind securitatea și cooperarea în Europa“.

Luînd cuvîntul în plenul adunării, fr. Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe, a spus : „Pe noi toți ne interesează, în gradul cel mai înalt, pacea, acest sinonim al progresului și existenței noastre, năzuință de veacuri a poporului român, dorința fierbinte a unității și esența credinței noastre evanghelice, pacea care trebuie să fie menținută, apărată și consolidată. Este datoria noastră sacră, ca oameni ai credinței și slujitori ai viului Dumnezeu, să ne unim glasul și fapta cu cei ce cer scoaterea războiului în afara legii, bineștiind că Mintuitorul rostea în cererea Lui binecuvîntare și fericire asupra făcătorilor de pace, numindu-i pe aceștia fiii ai lui Dumnezeu (Matei 5,9).

Luînd cuvîntul în cadrul secției a II-a, fratele Nicolae Popescu, secretarul Uniunii de Conferințe, a spus : „În acest moment hotărîtor al timpurilor, cînd întreaga suflare românească își ridică glasul pentru dezarmare și pace, pentru o lume mai dreaptă și mai bună, pentru o lume fără arme și fără bombe cu neutroni, ne exprimăm și noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, atașamentul nostru față de cauza păcii, răspunsul nostru față de vibrantele chemări cuprinse în Apelul pentru dezarmare și pace al F.D.U.S. Împărtășim ferma convingere că armele, tot mai multe și mai sofisti-

Vedere generală a sălii. Participanții în timpul lucrărilor.

cate, nu slujesc păcii, pentru că pacea nu poate fi apărată nici cu bombe cu neutroni, nici cu cele mai perfecționate rachete. Pacea nu poate fi apărată decât cu griu și cu piine. 'Dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi lucrurile care puteau să-ți dea pacea' — sint unele din cuvintele Mintuitorului. Doresc să iau aceste cuvinte ca pe un apel la rațiune, la dezarmare, la pace, pentru că adevărata cauză a încordării internaționale de astăzi se datorează acumulării de mijloace de luptă, care pun în pericol viața, concentrării uriașelor efective militare, suprasaturării de arme. Ne este scumpă pacea și dorim ca armonia ei să domnească în lume. Solia cerului adusă de ingeri pe cîmpurile Betleemului: 'Pe pămînt pace și între oameni bună învoire' — să cuprindă lumea întreagă și să lumineze Europa, continentul lumină.

Luînd cuvîntul în cadrul secției a III-a, care și-a desfășurat lucrările sub conducerea fratelui Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S., fratele Alexandru Timiș, președintele Conferinței Cluj a scos în relief asimetria economiei mondiale, situînd-o în raport cu voia lui Dumnezeu, a dreptății și armoniei divine, cum este expusă în Sfintele Scripturi: „Să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei; acesta să fie pentru voi anul de veselie (anul jubiliar); anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie... să-l priviți ca ceva sfînt. Vorbitorul a arătat, de asemenea, că 25% din omenire dispune de 80% din produsul mondial, iar restul de 20% din acest produs revine celeilalte 75% din omenire. „Așa crește subdezvoltarea. Forumul de față ne oferă prilejul să ne manifestăm crezul nostru în susținerea unei noi ordini economice în lume, garanție a unei păci trainice în lume“.

În cuvîntul pe care l-a adresat în plenul adunării, fratele Heinz Hopf a spus:

„Eu datorez României mulțumirea și recunoștința mea.

Domniei Sale

Domnului NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

Președintele Frontului Democrației și Unității Socialiste

Mult Stimat Domnule Președinte,

Comitetul de conducere al Cultului Creștin A.Z.S. din Republica Socialistă România, întrunit în ședință plenară azi 1 decembrie 1981, își exprimă întreaga sa adeziune la noua inițiativă de pace a Domniei Voastre, reflectată în Apelul pentru dezarmare și pace al F.D.U.S., adresat fiilor neamului românesc și tuturor oamenilor de bine din lumea întreagă, cum și în apelul adresat conducătorilor Uniunii Sovietice și ai Statelor Unite ale Americii, pentru stoparea cursei înarmărilor și pentru o lume ferită de holocaustul nuclear.

Inițiativa Excelenței Voastre, în fața escaladării cursei înarmărilor, ne obligă pe toți credincioșii și slujitorii Cultului Creștin A.Z.S., fii ai României Socialiste, la acțiuni ferme pentru sprijinirea cauzei păcii, alături de întreaga suflare românească și de toți locuitorii pămîntului.

Lupta pentru menținerea și păstrarea păcii între oameni și națiuni este conformă convingerilor noastre religioase și ne îndatorează să sprijinim cu toată ființa noastră orice acțiune menită să ducă la propășirea țării, la asigurarea independenței și suveranității ei, la apărarea și consolidarea păcii în lume.

Președinte,
Dumitru Popa

Secretar,
Nicolae Popescu

Aici am învățat multe lucruri. Cînd am vizitat — cu oarecare timp în urmă — comunitatea frățească adventistă de aici am învățat ca prim cuvînt salutul „Pacea Domnului“.

Eu cred că acest cuvînt nu înseamnă numai un salut. Este un program de acțiune, un scop al vieții. Cine se simte încălzit în „pacea Domnului“, acela a înfrînt puterea diavolului, despre care a vorbit ieri prof. Moltman. În consens, noi sîntem prezenți aici ca reprezentanți ai diferitelor comunități religioase pentru a sprijini Apelul pentru pace al Președintelui Statului român. Veți fi de acord cu mine că sprijinirea aceasta nu poate consta numai în simple declarații. Aceasta cere fapte. Ce putem face?

Mai întîi vreau să ajut, să colaborez ca să păstrăm în conștiința credincioșilor noștri pacea. Să vorbim despre acea-

sta, să predicăm despre pace, să cîntăm despre pace, să ne rugăm pentru pace...

Conștiința păcii trebuie să pătrundă în toate paturile societății. Nu vrem să devenim împreună vinovați prin tăcere. Mîinile goale sînt faptele inimilor goale. Pacea nu trebuie să mai fie mult timp un simplu cuvînt gol...

Exemplul nostru va vorbi mai răsunător decît cuvintele noastre. Dacă ne întîmpinăm unul pe altul cu încredere, așa cum o facem aici și acum, și rezolvăm prin discuții, tratative, problemele care ne stau în față, atunci putem predica lumii... pacea!“

La încheierea lucrărilor acestei Adunări consacrate cauzei păcii, s-a adoptat prin vot unanim o moțiune în care se spune printre altele: „Îndemnați fiind de preceptele noastre religioase și pentru a preîntîmpina o catastrofă ce ar

Moțiune

Conștienți de valoarea inițiativei de pace a președintelui Republicii Socialiste România, Dl. Nicolae Ceaușescu, concretizată în Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste adresat tuturor cetățenilor patriei noastre, conducătorilor statelor, organizațiilor internaționale, precum și tuturor oamenilor de bine din întreaga lume, membrii Comitetului de conducere al Cultului Creștin A.Z.Ș. din R.S.R., întruniți în ședință plenară astăzi 1 decembrie 1981, ne manifestăm deplina adevărată la acest Apel care ia poziție față de marile și importante probleme ce preocupă omenirea de astăzi.

Ingrijorați de actuala stare de lucruri din lume, de escaladarea nemaiintilnită pînă acum a cursei înarmărilor, cu precădere a celei nucleare, și producerea de noi și sofisticate arme de distrugere în masă, fapt ce pune în pericol nu numai existența unei națiuni, ci a întregii omeniri;

Doritori a da ascultare cuvîntului Sfințelor Scripturi, care cere tuturor să realizeze și să păstreze pacea ce vine de sus în inimile și viața indivizilor și a națiunilor, în numele pastorilor și credincioșilor noștri ne îndatorăm să participăm activ la tot ce poate contribui la salvagardarea păcii în lume.

Alăturindu-ne țării și oamenilor doritori de pace din întreaga lume, vom stăruii în rugăciune la tronul lui Dumnezeu ca vînturile războiului să fie ținute spre a nu sufla peste omenire moarte și distrugere și vom fi elemente active în sprijinirea și propovăduirea păcii și a muncii creatoare pentru binele patriei noastre iubite și a întregii omeniri.

Față de vocația întregului nostru popor pentru pace și bună învoire între oameni, dăm glas voinței Adventiștilor de Ziua a Șaptea de a contribui activ la înfăptuirea mărețului program de pace, libertate și bună înțelegere între oameni și popoare, așa cum se spune în Apelul inițiat de președintele Nicolae Ceaușescu, în scopul prevenirii și înlăturării pericolului unui război nuclear și pentru o lume în care să domnească pacea și fericirea tuturor, așa cum a fost și este planul și dorința Celui Atotputernic.

Republica Socialistă România pentru dezarmare, pace și bună înțelegere între oameni și popoare". Într-o atmosferă însuflețitoare de vibrant omagiu s-a adoptat și o telegramă adresată Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu Președintele Republicii Socialiste România în care se exprimă recunoștința celor prezenți pentru noua și strălucita inițiativă de pace și se angajează în numele clerului și credincioșilor să acorde sprijin nelimitat luptei pentru salvarea păcii în lume.

Tot în acest cadru al manifestărilor pentru pace poate fi înscrisă și ședința Comitetului plin al Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din 1 decembrie 1981, la care au participat ca invitați și secretarii de Conferințe și consilierii administrativi. În cadrul lucrărilor participanții și-au exprimat mulțumirea noastră față de autoritățile țării noastre, pentru toată înțelegerea și deplina libertate care ne-au fost acordate în buna desfășurare a vieții religioase.

Cu această ocazie s-a subliniat de către vorbitori nevoia imperioasă a lumii de a face totul pentru menținerea unui climat de pace în lume. Ca oameni ai religiei și slujitori ai lui Dumnezeu sîntem chemați — prin excelență — să lucrăm în vederea acestui deziderat unanim al ființei umane. Conștienți de frământările lumii, de nebunia spiritului rău ce

(Continuare în pag. 10-a)

distruge planeta noastră, noi, conducătorii și reprezentanții Cultelor religioase din România, dînd expresie sentimentelor și voinței tuturor membrilor comunităților noastre, ne exprimăm adevărată fermă și totală la Apelul pentru dezarmare și pace al F.D.U.S., prin care s-a manifestat voința unanimă de pace și libertate a întregului popor. Vom continua prin mijloace proprii să aducem contribuția noastră la înfăptuirea mărețului program de pace, libertate și bună înțelegere între oameni și popoare".

Adunarea a adoptat și „Chemarea Cultelor religioase din

Fr. Heinz Hopf, delegat la lucrările Adunării din partea Diviziunii Euro-Africa A.Z.Ș. din Elveția

Irin pilda fiului risipitor, atât de mișcătoare în descrierea ei, Isus prezintă un tablou minunat prin care ne arată profunzimea iubirii și a îndurării Tatălui Ceresc, precum și valoarea unui suflet, care întrece orice altă valoare de pe pământ. Această parabolă conține un apel duios din partea Domnului Hristos adresat oricărei inimi omenеști.

În spiritul cel bun al Tatălui Ceresc

„Un om avea doi fii”. Cel mai tânăr era neastîmpărat și nemulțumit în casa părintească. El i-a spus tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine”. Și tatăl le-a împărțit averea. „Fiul cel tânăr și-a luat imediat partea sa de avere primită și a părăsit căminul părintesc plecînd într-o țară îndepărtată, lăsînd în urmă ochi înlăcrimați și inimi îndurerate; lăsînd în urmă un tată bun și iubitor”. Ducînd o viață destrăbălată, el și-a cheltuit toți banii, risipindu-și toată averea și după ce nu i-a mai rămas nimic, el a devenit sărac ducînd lipsă. În cele din urmă s-a văzut silit să se apuce de cea mai umiltoare muncă. „S-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcoavele pe care le mîncau porcii, dar nu i le da nimeni”. (Luca 15, 11-16).

Acest fiu risipitor, îmbrăcat în zdrențe, purtînd urmele păcatului în făptura sa, „și-a venit în fire și a zis: „cîți argați ai tatălui meu au belșug de piine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sînt vrednic să mă chemi fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi”. Și s-a sculat și a plecat la tatăl său”. (Luca 15, 17-20).

Acum însă urmează întrebarea cea mare care stă în centrul interesului nostru: îl va primi acest tată jignit pe fiul său risipitor, care l-a cauzat atîta întristare, atîta durere sufletească, lui și tuturor celor din casa sa? Oare, va fi auzit de tatăl său cînd va rosti cuvintele: „tată... nu mai sînt vrednic”? Oare nu cumva chiar nevrednicia lui va fi un motiv ca tatăl să-și întoarcă fața de la el și apelul lui să ajungă la urechi surde și astfel să fie respins cu tot disprețul?

Tatăl din pildă nu a mai știut nimic din cele ce s-au întîmplat cu fiul său după ce acesta l-a părăsit. După plecarea sa de acasă, el nu i-a mai trimis nici măcar un cuvînt, arătîndu-și, și prin aceasta, tot disprețul față de el. El n-a trimis nici o veste despre sine și nu a arătat nici un interes față de căminul părintesc. Pentru tatăl său îndurerat el a devenit un fiu pierdut; ca unul care a murit față de familie. Totuși tatăl îl aștepta

neconștient. Il păstra în inima sa neîncetat și zilnic privea în depărtare ca să-l vadă pe fiul său pierdut, pe drumul întoarcerii spre casă.

Fiul risipitor nici nu a ajuns pînă la poartă ca să bată și să ceară intrare, căci „cînd era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult...” (Luca 15, 20).

Cred că acest tablou este cel mai mișcător și cel mai atrăgător din cîte ne-au fost prezentate vreodată. Iată un tată care l-a văzut pe fiul său risipitor, cînd acesta era încă departe. Un tată căruia i s-a făcut milă de fiul său cînd l-a văzut slab și în zdrențe. Un tată care a alergat să întîmpine pe fiul său, ce nu merita lucrul acesta. Vedem un tată care, cînd s-a întîlnit cu fiul său, a căzut pe grumazul acestuia și l-a sărutat mult, chiar dacă acest fiu mai înainte l-a disprețuit, l-a jignit și i-a cauzat amarăciune sufletească. Și iată cum s-a împlinit Scriptura care zice: „Domnul mi se arată de departe: „te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!” „I-am tras cu legături omenеști, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce ridică jugul de la gură. M-am plecat spre ei și le-am dat de mîncare”. (Ier. 31, 3; Osea 11, 4).

După această emoționantă întîlnire, imediat s-au făcut pregătirile necesare pentru o serbare de mare bucurie. Fiul risipitor a fost îmbrăcat în haina cea mai bună, i s-a pus un inel în deget și încălțăminte în picioare, apoi „au început să se veselească”. (v. 24).

Toate aceste lucruri ne dovedesc cît de fericit era tatăl din pildă și cît de mare era bucuria lui, că fiul său risipitor s-a întors acasă, la casa părintească. Iubirea acestui tată din pildă l-a căutat și l-a găsit pe fiul său pierdut. Această iubire puternică l-a înviat pe fiul său care era mort în păcatele sale. Bunătatea și mila izvorîte din inima acestui tată i-au dat putere și speranță fiului său să-și vină în fire și să se întoarcă acasă. De acum, ajuns acasă, el este cel sărbătorit. El este motivul bucuriei și al veseliei tatălui său și al celor

din casă. În continuare raportul ne spune despre tatăl din pildă că a zis tuturor celor din casă: „Să mîncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit”. (v. 23). Cît de frumos sunau în urechile fiului risipitor cuvintele tatălui său, spuse în auzul tuturor celor din casă: „acest fiu al meu... În nevrednicia sa, el dorea să fie ca unul din argații tatălui său, însă tatăl l-a primit ca pe un fiu iubit al său.

Spiritul fiului risipitor după ce s-a întors acasă

În v. 24 u.p. citim: „Și au început să se veselească”. Subliniind cuvintele „și au început”, înseamnă un început de bucurie, veselie și fericire, căci au luat sfîrșit întristarea și durerea sufletească cauzate de cel care mai înainte a fost pierdut. Pentru fiul risipitor întors acasă însemna un sfîrșit de viață mizerabilă și nenorocită și un început de viață nouă un început de o adevărată bucurie și veselie, un adevărat început de viață cu sens și scop, care merită să fie trăită. El s-a împărțit de iubirea părintească, pe care de abia acum a început să o cunoască și să o primească în inima sa. De acum a început să trăiască în spiritul iubirii tatălui său care l-a primit iarăși ca fiu. Înțelegînd bunătatea tatălui său, a început să trăiască și să se bucure în spiritul acestei bunătăți experimentate. Începînd să înțeleagă îndelung răbdarea a tatălui său față de el, a început să trăiască în spiritul acestei virtuți. El a început să înțeleagă, că, „dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre, și pentru că astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”. (1 Ioan 4, 10.11). El a început să înțeleagă, că „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, ca prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”. (2 Petru 1,

3.4). Fiul risipitor a înțeles că a fi pătaș, firii dumnezeiești înseamnă a trăi o altă viață decât aceea pe care a trăit-o înainte de a cunoaște pe cel ce l-a iubit și l-a primit cu atita bunătațe în casa părintească. Intorcerea fiului risipitor a avut loc atunci, cînd el a început să se gîndească la tatăl său și la masa tatălui său, unde chiar și argații aveau belșug de pline, iar el ducea lipsă. Făcînd această comparație, el „și-a venit în fire” și s-a decis să plece acasă.

Privind cu atenție la acest tablou prezentat de Domnul Hristos, ne vom putea adînci tot mai mult în această iubire minunată cu care sîntem iubiți, iubire care întrece orice imaginație omenească. Vom putea înțelege tot mai mult valoarea unui suflet omenesc pentru care Hristos Și-a dat viața ca jertfă de ispișire. Prin această jertfă vom înțelege tot mai mult valoarea reală pe care i-o atribuie Dumnezeu omului păcătos, pentru ca cel ce este pierdut și rătcit să poată fi salvat. Privind acest tablou, vom înțelege cît de mult Se bucură Tatăl nostru cel ceresc, împreună cu toată familia cerească, cînd un suflet păcătos răspunde la apelurile călduroase și duioase ale iubirii Sale și se întoarce la casa părintească. „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință”. (Luca 15, 7).

„Prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, sacrificiul infinit pe care l-a făcut Tatăl nostru din ceruri dînd pe Fiul Său să moară pentru noi, ar trebui să trezească în noi idei foarte înalte despre ceea ce putem deveni prin Hristos”. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”. (1 Ioan 3, 1).

Spiritul fiului cel mai mare din pildă

Cînd veselie și bucuria era în toi pentru „cel ce a fost pierdut și s-a găsit, a fost mort și a înviat”, „fiul cel mai mare era la ogor. Cînd a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebze ce este. Robul acela i-a răspuns: Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine. El s-a întăritat de minie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca rob de atîția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar cînd a venit acest fiu al tău, care ți-a mîncat averea cu femeile desfri-

nate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat”. „Fiule, i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit”.

Fiul cel mai mare din pildă a rămas în casa tatălui său chiar și după ce tatăl le-a împărțit averea sa. El nu și-a risipit partea de avere cum a făcut fratele lui mai mic. A fost un muncitor harnic și un bun gospodar. Chiar în ziua în care fratele lui risipitor s-a întors acasă, el „era la ogor” ca să muncească. Prin munca lui sirguincioasă și prin eforturile depuse în spirit gospodăresc, el a făcut să prospere averea lor. El nu a adus ocară asupra celor din casă printr-o comportare nedemnă și nu a adus pată și rușine asupra numelui cel bun al tatălui său, așa cum a făcut fratele lui. El putea să spună, fără a fi contestat: „niciodată nu ți-am călcat porunca”. Trăia o viață morală ireproșabilă, în contrast cu viața risipitoare a fratelui său care i-a părăsit. Avea calități remarcabile și se bucura de stima celor din jurul său. Iată, cîteva calități laudabile, amintite din viața acestui fiu. Cu toate aceste calități, el nu se simțea fericit. Lui îi lipsea ceva din viață. Li lipsea chiar ceea ce i-ar fi dat sens vieții și l-ar fi putut face fericit și plin de bucurie. Deși era proprietarul tuturor bunurilor din casă, așa cum i-a spus și tatăl său, „fiule tot ce am este al tău”, totuși el zicea: „Mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei”. El se simțea ca un rob în casa tatălui său cu toate că era stăpîn. Reproșindu-i tatălui său i-a zis: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atîția ani”. Din toate spusele lui reiese că el nu era fericit. Li lipsea ceva pentru care nu era fericit. Lui îi lipsea spiritul iubirii și al bunătații prin care era caracterizat tatăl său. În toate lucrurile și acțiunile sale era mînat de spiritul datoriei, care în sine este bun, însă fără spiritul iubirii și al bunătații, toate bunurile materiale își pierd valoarea și nu îl fac pe om fericit.

Cînd a aflat de sosirea fratelui său, pe care, după ce a părăsit căminul părintesc, nu l-a mai văzut, „el s-a întăritat de minie și nu voia să intre în casă”. Nici chiar după trecerea anilor, lui nu i-a fost dor de fratele său. El niciodată nu l-a așteptat și nici nu s-a gîndit la el. Niciodată nu s-a rugat pentru fratele său. El a fost sirguincios și drept, dar nu știa să iubească. Locuș iubirii din inima sa a fost ocupat de ura exprimată printr-o minie profundă. El n-a vrut să intre în casă pentru ca să nu-l vadă pe fratele său. „Tatăl său l-a rugat să intre”. Tatăl său l-a iubit și pe el și ar fi vrut ca prin intrarea lui în casă, bucu-

ria să fie deplină. El ar fi intrat în casă, dacă tatăl său l-ar fi alungat pe fratele său. El nu dorea să-l vadă pe fratele său. Cît de mare era spiritul urei în inima acestui frate! E grozav a purta ură împotriva fratelui tău. Ura exprimată în viața lui Cain l-a făcut fugar pe pămînt. Ura fratelui mai mare din pildă față de fratele său i-a slăbit legăturile sufletești cu tatăl său. Nu știm dacă la insistența tatălui său el a intrat sau nu, însă pilda pentru învățatură ne este dată și nouă. De aceea să ascultăm de sfatul care ne este dat: „Să luăm dar bine seama, ca atita vreme cît rămîne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomească venit prea tîrziu”. (Evr. 4, 1). Fratele mai mare din pildă avea nevoie de pocăință ca și fiul risipitor; avea nevoie de harul lui Dumnezeu și de spiritul iubirii și bunătații dumnezeiești.

Spiritul robului din pildă

Robii erau socotiți membri ai familiei, însă ei nu se puteau bucura de drepturile de fiu. Iudeii erau considerați fii, iar neamurile erau considerate robi, Isus Hristos a venit să propovăduiască „robilor slobozirea”. „Robul nu poate rămîne pururea în casă; fiul însă rămîne pururea”, a spus Isus. „Deci dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”. (Ioan 8, 35, 36). „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12).

Robul din pildă, cînd a fost înțrebat de fiul mai mare despre ceea ce se întimplă în casă, i-a spus: „Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat”. Robul nu era legat sufletește de nici unul din aceștia. El a spus: „fratele tău” și nu fratele nostru; „tatăl tău” și nu tatăl nostru. Este adevărat că nici fiul mai mare nu a spus: „fratele meu”, ci „fiul tău”. Nici unul din aceștia nu erau legați sufletește prin afecțiuni frățești părintești. Robul și fiul mai mare erau pe aceeași cale greșită care duce la pierzare. Robul din pildă nu a făcut mediere între frate și frate. Dacă ar fi mijlocit pentru pace, ar fi fost fericit. „Fericie de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. (Mat. 5, 9). Prin Isus Hristos robul devine fiu, membru al familiei cerești, iar prin „făgăduințele Lui nespuse de mari”, se va face pătaș firii dumnezeiești. În feluș acesta trăind în spiritul iubirii și avea adevărată bucurie și fericire în această viață și în veșnicie.

Pastor
Moldovan Ioan
Consilier Uniune

ROLUL DARULUI PROFETIC ÎN BISERICA ADVENTĂ

— realitate și mistificări —

Subiectul de față abordează o problemă de vitală importanță pentru Biserica A.Z.S., o sensibilă problemă cu implicații majore în viața comunităților și credincioșilor bisericii din care facem parte și ai cărei slujitori sîntem. Darul profetic în Biserica Adventă, iată un subiect ce necesită un studiu profund, cum și hotărîrea de a ne lăsa iluminați de Duhul lui Dumnezeu, pentru a avea totdeauna claritatea necesară spre a deosebi bine adevărul de minciună, realitatea de mistificări, mai ales că cu cit ne apropiem mai mult de consumarea Planului de Mîntuire, se vor auzi multe voci care se vor ridica și vor voi să impună bisericii pretențiile lor de descoperiri, de vise și viziuni.

Este o realitate de necontestat faptul că Biserica A.Z.S. crede în darurile spirituale. Noi credem în prezența continuă a Duhului Sfînt în mijlocul bisericii. Darurile spirituale sînt diferite în manifestarea lor. În prima sa Epistolă către Corinteni, apostolul Pavel prezintă câteva din aceste daruri spirituale. El spune: „Și Domnul a rinduit în biserică, întii, apostoli, al doilea proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cîrmuirilor și vorbirii în felurite limbi“. 1 Cor. 12, 28.

Unul dintre aceste daruri este și DARUL PROFETIEI, sau al proorociei. Din cele mai vechi timpuri, profeții au jucat un rol important în menținerea legăturii dintre Dumnezeu și om. Evr. 1, 1. Aceste vase alese, aceste instrumente consacrate „au vorbit de la Dumnezeu, minaiți fiind de Duhul Sfînt“. 2 Petru 1, 21.

Darul profeției este unul dintre cele mai deosebite daruri pe care Dumnezeu L-a dat Bisericii Sale. Putem spune că el stă imediat după darul suprem pe care Dumnezeu L-a făcut în Fiul Său (Ioan 3, 16) și de asemenea, după Duhul Sfînt pe care El L-a dăruit bisericii după înălțarea Sa la Tatăl. Luca 24, 49; Fapte 1, 8.2.

Darul profetic este un mijloc, un canal divin de legătură prin care Domnul Dumnezeu a inițiat și păstrat legătura cu omul de la data căderii lui în păcat, și pînă în prezent. Prin darul profetic, cerul a transmis celor credincioși... și celor păcătoși, solii de informare, sfaturi călăuzitoare, avertizări și a proiectat adesea pe cel folosit de Dumnezeu, în viitor, urmărirea desfășurarea Planului de Mîntuire în timp și spațiu, dînd celui credin-

cios speranță, încredere, viziunea propriului său destin.

Profeția biblică poate foarte bine să fie asemănată cu o torță aprinsă, luminînd de-a lungul veacurilor drumurile întunecoase ale vieții, luminînd semne și împrejurări mai puțin familiare și identificînd timpul în înaintarea lui, cum și locul omenirii în mersul său de-a lungul istoriei. Din generație în generație, torța arzînd a profeției a trecut dintr-o mină în alta, de la un grup la altul, uneori arzînd cu flacăra puternică, alteori de-abia pîlîind, dar totdeauna au existat mîini care s-o poarte și s-o transmită altora.

„Darul Proorociei“ sau al „Profeției“ este un deosebit dar al lui Dumnezeu, extîns prin mijlocirea Duhului Sfînt asupra familiei omenestii și anume, asupra „fiilor lui Dumnezeu“. 1 Cor. 12, 4-11. Acest dar mai este numit și „mărturia lui Isus“ (Apoc. 12, 17), definită de pana aceluiași scriitor inspirat ca fiind „duhul proorociei“. Apoc. 19, 10. Termenul de „Duhul Profetic“ sau „Spiritul Profetic“, pe care-l folosim, este identic în însemnătatea lui cu expresiile biblice citate mai sus. Acest dar operează prin profeți. „Ascultați bine ce vă spun: Cînd va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis“. Numeri 12, 6. Darul profetic se manifestă deci, prin profeții, visuri, inspirație și descoperire. Profeția este un mesaj divin, transmis de Dumnezeu oamenilor, celor credincioși. „Cartea Cărilor“, numită și „Cuvîntul lui Dumnezeu“ (Evr. 4, 12) sau „Sfînta Scriptură“ (Rom. 1, 2), a fost dată omenirii prin acțiunea darului profetic. 2 Tim. 3, 16; 2 Petru 1, 21.

În Vechiul Testament, expresia de profet avea mai multe sensuri și funcțiuni. Aceste funcțiuni cuprindeau nu numai înțelesul de a prevesti sau profetiza, ci și sensul de a călăuzi și a sfătui, a muștra și avertiza. Un profet este inspirat și instruit de Dumnezeu pentru a vorbi în numele Lui, adesea, pentru a aduce la cunoștință evenimentele viitoare. Lucrarea, slujba lui fiind aceea de a aduce o solie, și anume solia primită de la Dumnezeu. Expresia profet își are originea în expresiile evreiești ce au înțelesul de „văzător“ sau „vorbitoare“ — sau „port-vocea“ lui Dumnezeu. Vechea expresie folosită pentru profet și anume „văzător“ este de obicei o traducere a expresiei ebraice Roeh, ce înseamnă „a vedea“. 1 Sam. 9, 9. O altă expresie, Chozen (a vedea), este mai puțin uzitată. Un profet este, deci,

în primul rînd un om care „vede“, care pătrunde prin vălul ce ascunde lumea lucrurilor divine, sau unul pentru care acest văl este în mod ocazional ridicat, astfel încît el obține o cunoaștere, dinlăuntru, a realităților de dincolo.

Ceea ce vede profetul, aceste realități divine, trebuie să le transmită și la alții. Această parte a responsabilității profetului — aceea de a transmite mai departe ceea ce vede, ceea ce primește, este exprimată de cea mai uzitată expresie ebraică folosită pentru profet și anume, NABI, ceea ce înseamnă „a spune mai departe, a transmite“. În acest fel, un profet este un om al unei vorbiri inspirate, unul care transmite mai departe Cuvîntul lui Dumnezeu. Însemnătatea celor două expresii ebraice Roeh și Nabi este complementară, una exprimă modul în care primește solia, cealaltă subliniază transmiterea soliei pe care o primește. Profeția este deci o idee divină făcută cunoscut de către Dumnezeu oamenilor, prin instrumentele omenestii pe care El le alege. Reținem deci dubla însemnătate a expresiei „profet“ și anume: „văzător“ și „cel care proclamă solia“. Ezech. 3, 17-18. Aceste două faze ale manifestării Darului Profetic sînt înfățișate în mod clar în experiența profetului Daniel.

„În anul dintii al lui Belșatâr, împăratul Babilonului, Daniel a văzut un vis și a avut o vedenie în mintea lui, pe cînd era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. Daniel a început și a zis: În vedenia mea de noapte, am văzut cum cele patru vînturi ale cerurilor au izbutit peste marea cea mare“ Dan. 7, 1-2.

În consecință, putem spune că profetul este unul care, fiind înălțat de către Duhul lui Dumnezeu, intră în comuniune cu El, astfel încît este făcut în stare să interpreteze voința divină și să acționeze ca un mijlocitor, un transmitător între Dumnezeu și om. El este numai un canal de transmisie și nu izvorul soliei. El este un purtător de cuvînt, este port-vocea lui Dumnezeu. Solia transmisă nu-i aparține, nu este a lui, ci o primește din sursă divină. Deci, darul profetic nu este solia în sine, nu este nici Evanghelia, nu este Biblia. Ci mai degrabă este metoda, procesul, mijlocul prin care mesajul divin ajunge de la Dumnezeu la om. El este o parte inseparabilă și esențială a Planului de Mîntuire.

Prin slujba lor, profeții nu urmăreau a trezi sau satisfăcea curiozitatea oamenilor, ci aveau cu per-

severență în vedere aducerea de roade, de rezultate imediate în viața lor și a acelor cărora Cuvîntul le era făcut cunoscut. Chiar și atunci cînd se descopereau lucruri viitoare, scopul acestor descoperiri era acela de a transforma pe cei cărora le era adresată solia. Adevărul profetic au simțit todeauna povara suferințelor pentru cei păcătoși. Is. 15, 5; 16, 11; 21, 3; 22, 4; Ier. 4, 19; 9, 1-2; 13, 15-17; Dan. 10, 1-3. Să nu uităm niciodată, că marele subiect, marea preocupare a profetilor, a fost persoana și lucrarea Domnului Hristos. Fapte 10, 43.

Chemarea la slujba de profet și darul profetiei, ce însoțește chemarea, sînt acte ale voinței lui Dumnezeu, așa cum a fost cazul lui Isaia (Is. 6, 8-9), Ieremia (Ier. 1, 5), Ezechiel (Ezech. 2, 3-5) și Amos (Amos 7, 15). Moise a primit chemarea din partea lui Dumnezeu în fața rugului aprins. (Exod 3, 1-4, 16). Chemarea lui Elisei a fost adresată prin Ilie. (1 Regi 19, 19-20; 2 Regi 2, 13-14). Chemarea la slujba de profet era însoțită de imputernicirea de a vorbi pentru Dumnezeu. Această chemare făcea din fiecare profet un păzitor pe zidurile Ierusalimului (Ezech. 33, 7), făcîndu-l răspunzător numai față de Dumnezeu în ceea ce privește credințioșia lui în transmiterea soliei pe care era însărcinat s-o poarte. (Ezech. 3, 6).

Sfînta Scriptură ne arată că în desfășurarea Planului de Mîntuire în cele trei mari etape ale împlinirii lui, darul profetiei a fost o realitate permanentă fie că era vorba de perioada patriarhală ce s-a întins pe o perioadă de 2500 de ani de la Adam pînă la Moise; perioada mozaică, de la Moise pînă la nașterea în trup omenească a Domnului Hristos, o perioadă de 1500 de ani și în fine, perioada dispensațiunii creștine, de la Domnul Hristos pînă la consumarea timpului de har.

Pentru că subiectul nostru își îndreaptă atenția cu precădere asupra manifestării darului profetic în Biserica Adventă vom căuta să înțelegem mai bine rolul său în această biserică.

De la începuturile activității Bisericii Advente, am fost foarte sensibili față de călăuzirea, conducerea deosebită a lui Dumnezeu. Am crezut și credem că Dumnezeu poate vorbi prin solii Săi. În adevăr credem că avem suficiente dovezi că El a vorbit bisericilor Sale prin serva Sa, Ellen G. White „prin mărturiile Duhului Său“ (5 T/661).

„În vechime Dumnezeu a vorbit oamenilor prin gura profetilor și a apostolilor. În aceste zile El le vorbește prin mărturiile Duhului Său Cel Sfînt. N-a fost niciodată vreun timp cînd Dumnezeu să fi sfătuit și să fi învățat mai mult pe poporul Său, de cum face El acum, cu privire la voința Sa, cum și la calea pe care aceștia trebuie s-o urmeze“.

„Obiectul darurilor spirituale este acela de a menține vie lucrarea lui Dumnezeu în biserică. Ele fac posibil ca Duhul Sfînt să vorbească pentru îndreptarea greșelilor; în

scurt, lucrarea lor este aceea de a aduce unitate în poporul lui Dumnezeu, ca toți să fie un suflet și un gînd cu privire la importanța Scripturilor“ (R.H. 15.II.1870, J.N. Andrews).

„O reinviore a unor descoperiri deosebite din partea lui Dumnezeu este în concordanță cu făgăduințele Domnului Hristos de a trimite Duhul Său care să rămînă în veac (Ioan 14, 16) cu biserica Sa. Aceasta este de asemenea în armonie cu asigurarea pe care, apostolul Pavel o dă în Noul Testament, și anume, că darurile Duhului Sfînt vor rămîne în biserică pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu“. Efes. 4, 13.

„Rolul servei Domnului în biserică a fost acela de a contribui la unitatea ei, a ajuta să se adune cu toții laolaltă într-un singur trup al lui Hristos, cum și a infățișa primăria de a sta pe o bază superficială și a căuta unitatea bisericii în afara învățăturilor Sfintelor Scripturi“ (Ministry — iulie 1977).

Aș dori să subliniez cu această ocazie că viziunile și Mărturiile nu sînt o adăugare la Cuvîntul lui Dumnezeu (5 T/633); nu sînt date pentru a aduce o nouă lumină (5 T/665); și nu sînt date pentru a stabili noi reguli ale credinței (E.W./64). Ele sînt însă date: 1) pentru mîngîierea poporului Său (E.W./64); 2) pentru a încuraja sufletele dezamăgite și slăbite (R.H. 10 ian. 1856); 3) să corecteze pe cei care s-au îndepărtat de adevărul Bibliei (E.W./64); 4) să îndrepte și să mustră pe cei greșiți (R.H. 10 ian. 1856); 5) să cerceteze inimile greșite (Scris. 117/1910); 6) să îndrepte mîntea poporului Său la Biblie (5 T/663); 7) prin Mărturia, Dumnezeu a simplificat marile adevăruri pe care le-a dat deja (5 T/665); 8) să imprime via în inimă adevărurile inspirației ce au fost descoperite (5 T/665); 9) să dea învățăturii cu privire la voia lui Dumnezeu (5 T/655); 10) să sfătuiască cu privire la calea pe care El vrea ca ei s-o urmeze (5 T/665); 11) să atragă atenția asupra principiilor biblice de formare a unor corecte deprinderi de viață (5 T/663-773); 12) să clarifice datoria omului față de Dumnezeu și față de aproapele său (5 T/665); 13) să-i trezească la simțul datoriei lor (5 T/665); 14) să arate ce este adevărat (Scris. 117/1910); 15) cînd puterea lui Dumnezeu dă mărturie cu privire la ceea ce este adevăr, atunci acel adevăr va trebui să rămînă pentru totdeauna — ADEVĂR (1 SM/161); 16) să confirme încrederea poporului în poziția pe care acesta a luat-o (R.H. 18 iulie 1907); 17) să aducă unitate în biserică, făcînd ca poporul lui Dumnezeu să albească încrederea avînd același gînd, aceeași simțire. (3 T/361).

Avînd în mijlocul ei darul profetiei, autentic, nealterat, biserică a fost și este încă ținta acelor care, poate în mod sincer sau nu, cred că Dumnezeu le-a încredin-

țat o solie specială pentru biserică.

Profetul Ioel și apostolul Petru, citînd pe Ioel, ne înfățișează pe Dumnezeu declarînd că în zilele din urmă Dumnezeu va revărsa Duhul Său cel Sfînt „peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrînii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea „din Duhul Meu, și vor proroci“ (Fapte 2, 17-18). Conform cu această profecie, noi am văzut împlinirea acestor cuvinte profetice în experiența chemării și lucrării servei Domnului, așa cum am arătat mai sus. În afară de această experiență, Dumnezeu nu ne-a făcut cunoscut exact ceea ce se va întîmpla în viitor și nici nu S-a angajat cu ceva în această privință. Apostolul Petru ne-a avertizat spunîndu-ne: „Nu stîngeți Duhul, nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun“, 1 Tes. 5, 19-21. Serva Domnului ne-a avertizat în legătură cu tendințele și încercările mereu crescînde de mistificare a darului profetiei.

„Vor fi unii care vor pretinde că au viziuni. Cînd Domnul Dumnezeu vă va da o dovadă clară că viziunea este de la El, atunci o puteți primi ca atare, dar să nu o primiți pe baza nici unei alte dovezi; aceasta pentru că oamenii, vor ajunge din ce în ce mai mult pe căi greșite“. 2 SM/72).

Biserica este avertizată atît prin profetii din vechime, cit și prin serva Domnului, de a lua aminte la aceasta, ca să nu fie dusă în rătăcire de către profeti mincinoși. În legătură cu aceste avertizări, sînt stabilite teste foarte concludente prin care se poate determina valabilitatea pretențiilor de iluminare divină. Patru puncte din cadrul acestor teste sînt mai importante. Ordinea în care se pun nu contează, dar punctele de probă sînt vitale și toate trebuie să fie împlinite. A admite numai unul sau două și pe celelalte să le ignorăm, aceasta ar deschide ușa unor mari decepții. Iată care sînt acestea:

1. Împlinirea celor profetizate. (Ier. 28, 9). Dovada convingătoare a profetiei împlinite, face să se stabilească încrederea în originea divină a soliei prezentate de profet și cu privire la integritatea solului ales de Dumnezeu. Ioan 14, 29.

2. Credințioșia față de adevărurile credinței creștine. 1 Ioan 4, 1-3.

3. Îi vom cunoaște după roadele lor. (Mat. 7, 15, 20). Este de așteptat și trebuie să așteptăm ca roadele să fie bune, deoarece ele se observă în propria viață a celui în cauză, în viața acelor care le urmează sfatul, solia transmisă de el, cum și în lucrarea sau acțiunea pe care lucrarea lui a adus-o la ființă.

4. La Lege și la mărturie. Is. 8, 20. Solia celui ce vorbește din partea lui Dumnezeu trebuie să fie în deplină armonie cu Legea lui Dumnezeu și cu mărturiile tuturor

profetilor. Serva Domnului ne avertizează spunind: „Multe lucruri din viziuni și vise se pare că sînt fără îndoială o repetare a ceea ce s-a spus în acest domeniu de ani de zile; dar nu peste mult timp, ei introduc o iotă aici, o mică eroare acolo, o sămînță ce prinde rădăcină și se dezvoltă, și mulți ajung să cadă pradă acestora“. (2 SM/87).

Aceasta poate fi considerată cea mai puternică probă. Minuni pot să însoțească asemenea pretenții de luminare profetică. Dar minunile nu sînt o dovadă a originii divine a solilor, și nu pot fi vrednice de încredere. Ispitindu-L, Satana a venit la Domnul Hristos sub înfățișarea unui înger de lumină, venit din curțile cerești. Mintuitorul a recunoscut însă pe vrăjmaș după cuvintele sale și nu după înfățișarea sa. Soliile oricărui adevărat sol al lui Dumnezeu vor fi în deplină armonie cu soliile cerului transmise prin profesii din vechime și care au fost înfățișate de Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie nici un conflict între soliile unui profet de astăzi și soliile tuturor profesilor dinaintea lui.

De fapt ceea ce netezește adesea drumul promovării falșilor profesioniști, este dorința unora după senzațional, după ceva nou și ieșit din comun. În legătură cu aceasta serva Domnului spune:

„Primejdia ce amenință biserica noastră este faptul că lucruri noi și străine vor fi aduse în biserică, lucruri care să aducă confuzie în mintea oamenilor și care nu le oferă puterea spirituală de care au nevoie“. (2 SM/14).

Spre avertizare Spiritul Profetic ne vorbește foarte mult de astfel de manifestări străine și de pretențiile unora de a fi chemați de Dumnezeu a transmite bisericii solii, o lumină nouă, etc. De regulă strîns legat de „noua lumină“ este o zgomotoasă condamnare a bisericii și a conducătorilor ei.

„În timpul ultimilor patruzeci de ani“, spunea serva Domnului, „a trebuit să înțiles persoane care pretindeau că au solii din partea lui Dumnezeu, solii de mustrare pentru alții. Acest fanatism religios a apărut mereu după 1844, Satana a lucrat pe multe căi pentru a semăna dezbinare“. (2 SM/75-76).

„Am primit scrisori“, mărturisea dînsa, „de la diferite persoane, în care acestea relatează viziunile, pe care — spuneau ei — Dumnezeu li le-a dat. Dar Domnul mi-a spus: nu-l crede, căci nu i-am trimis“. (Idem 76).

„Intr-un loc“, relatează sora White, „patru persoane dintr-o familie pretindeau că au comunicări din partea lui Dumnezeu, mustrînd ceea ce este rău și unele lucruri care le-au spus, s-au și împlinit. Faptul acesta a făcut ca unii să aibă încredere în ei. Dar cele ce nu s-au împlinit erau ținite ascunse și prezentate ca ceva tainic, misterios și care vor fi înțelese mai tîrziu. De

unde au fost inspirați aceștia? De la agenții satanici.. Dumnezeu a așezat asupra mea sarcina de a mă împotrivi acestor lucruri și să dau o mărturie clară împotriva lor“. (Idem 77).

„Asemenea experiențe au ajuns foarte obișnuite... Vor fi adresate solii la diferiți membri, spunînd unor sărmane suflete: Ești mîndru; altora: Ești necredincios, vei fi pierdut, etc. Domnul mi-a dat lumină în această privință... Viziunile lor erau de la Satana... Am fost întrebata, cum explic faptul că unele lucruri din cele spuse de aceștia s-au împlinit? Am răspuns că scopul lui Satana este să amestece adevărul cu minciuna, pentru ca prin asemenea fapte descurajante, Satana să poată face fără efect adevărate lucruri a lui Dumnezeu“. (Idem 77-78).

„Vor apare mereu lucruri care să producă dezbinare și care să îndepărteze de adevăr. Această continuare ridicare de semne de întrebare de criticare, de denunțare a unor presupuse fapte, judecarea unora, toate acestea nu sînt o dovadă a locuirii harului lui Dumnezeu în inimi. Această atitudine nu produce unitate. Asemenea lucruri au fost făcute — în trecut — de unii care pretindeau că au o lumină minunată, pe cînd ei erau afundați în păcat“.

„Totdeauna vor fi mișcări false, fanatice, inițiate de persoane din biserică ce pretind a fi conduse de Dumnezeu și care sînt însă dintre cei ce aleargă mai înainte de a fi trimiși și care vor fixa zile și date pentru împlinirea unor profesii neîmplinite încă. Vrăjmașul se va bucura de ei, pentru că din cauza neîmplinirii prezicerilor lor și a călăuzirii în direcții greșite, aceasta va aduce confuzie și necredință“. (Idem/84).

„Vor apare diferite lucruri pretinzînd că sînt descoperiri de la Dumnezeu, dar care izvorăsc din imaginația unei minți înșelate și inchipuite“. (Idem/90).

„Mi-a fost arătat că vor fi mulți aceia care vor pretinde că sînt în mod special sfătuiți, învățați de Dumnezeu, care vor încerca să conducă pe alții și care, înțelegînd în mod greșit ideea de datorie, vor face o lucrare pe care niciodată Dumnezeu nu le-a dat s-o facă“. (Idem/72).

„Avertizez Biserica A.Z.Ș. să fie cu multă grijă cum reacționează față de orice lumină nouă, și față de aceia care pretind că au o mare lumină“. (Idem).

„Vor fi visuri și viziuni false, care au ceva adevăr în ele, dar care îndepărtează de adevăr pe cei ce-și pleacă urechea la ele. Unii ca aceștia sînt stăpîniți de impulsivitate și impresii pe care ei le cred că sînt de la Duhul Sfînt și je consideră mai de încredere decît Cuvîntul Inspirat. Ei pretind că fiecare gînd, fiecare sentiment este un impuls al Duhului Sfînt... Dar în timp ce gîndesc că sînt conduși de Duhul lui Dumnezeu, în re-

alitate — urmează o imaginație inspirată de Satana“. (Idem/99).

Mulți au pretins în trecut și mai sînt și astăzi unii care pretind a fi profesii. Care a fost atitudinea servei Domnului în legătură cu această pretenție îndrăzneată?

„Pretenția de a fi o profeta, este ceva ce n-am îndrăznit niciodată să afirm. Dacă alții se numesc cu acest nume, nu intru în discuție cu ei pentru lucrul acesta... Alții m-au numit profeta, dar eu nu mi-am asumat niciodată acest titlu... Aceia care au îndrăzneala să susțină, în aceste zile că sînt profesii, sînt adesea un motiv de ocară pentru Hristos“. (1 S.M./33-36).

La moartea sorei Ellen G. White, fiul său spunea: „O duzină și chiar mai mult de o duzină de persoane s-au prezentat, din timp în timp, unele pretinzînd că a sosit timpul ca sora White să încheie lucrul său, cum și faptul că a sosit timpul ca ele să continue această activitate; altele pretinzînd că au fost alese de Dumnezeu ca să urmeze sorei White. Unii au făcut călătorii lungi, obositoare și costisitoare ca să vadă pe serva Domnului, spunînd că le-a fost descoperit faptul că ei au fost aleși de Dumnezeu ca să acționeze în locul ei, atunci cînd dînsa va muri“.

„Cînd serva Domnului a înțeles aceste persoane și a ascultat pretențiile lor, propunerile, argumentele, cererile și rugămintele lor insistente, le-a spus că nu are nici o poruncă, nici un sfat din partea lui Dumnezeu cu privire la ele. Unele din aceste persoane, cu o inimă sinceră, bună, dar înșelate, au ascultat de glasul prietenilor și și-au formulat pretențiile bazate numai pe fantezia lor. Altele au petrecut ani de zile scriind și publicînd interpretări fanteziste ale Scripturii, pline de atacuri, de denunțări a acelor care n-au cedat, n-au fost de acord cu pretențiile... lor“. (25.VII.1915; Enquirer B.C.).

Cînd serva Domnului a fost întrebată de conducătorii bisericii, dacă, după moartea ei, altcineva va purta povara lucrării deosebite ce i-a fost dată, dînsa a arătat spre cărțile și manuscrisele ei și a răspuns: „Iată, aici sînt scrierile mele; cînd nu voi mai fi în mijlocul vostru, ele vor continua să dea mărturie“. Cît privește pe succesor ea a declarat că nu știe. Dumnezeu nu i-a descoperit niciodată „acest lucru și nici nu-și face probleme în legătură cu aceasta“.

Un lucru trebuie să fie clar: „Dumnezeu a trimis solii de avertizare și chemare stăruitoare, solii de mustrare, și ele n-au fost date în zadar. Dar n-am avut niciodată o solie pe care Dumnezeu a dat-o pentru dezorganizarea bisericii. Noi n-am avut niciodată o profesie cu privire la Babilon, solie care să fie aplicată Bisericii A.Z.Ș., sau să fim informați că strigarea cea mare constă în chemarea poporului lui Dumnezeu de a ieși afară din biserică, căci nu acesta este pianul

lui Dumnezeu cu privire la poporul Israel". (R.H. 3 oct. 1893).

Nu o nouă organizație. „Domnul Dumnezeu a declarat că istoria trecutului se va repeta... Noi nu trebuie să coborim de pe temelii pe care Dumnezeu a stabilit-o. Noi nu putem... intra în noi organizații... aceasta ar însemna apostazie”. (2 SM/390).

„Trebuie avută cea mai mare grijă cu aceia care pretind că au primit descoperiri din partea lui Dumnezeu. Trebuie să dăm pe față multă veghere și rugăciune. Aceia care au de îndeplinit o parte în marea lucrare a acestor zile... trebuie să se sfătuiască împreună cu privire la orice lucru ce trebuie adoptat, căci mintea nimănui nu trebuie să fie o normă de judecată, sau să așeze înaintea ucenicilor probleme importante care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu”. (Idem/91).

Să nu uităm, stimați frați, că Domnul Hristos „și-a ridicat vocea pentru a ne avertiza, spunind: Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Ei veți cunoaște după roadele lor”. Mat. 7, 15-16. „Așa vorbește Domnul oștirilor. N-ascultați cuvintele proorocilor care vă proorocesc! Ei vă leagă în chipuri zadarnice, spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului”. Ier. 23, 16. „Atunci dacă vă va spune cineva: Iată Hristosul este aici, sau acolo să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar pe cei aleși”. Mat. 24, 23-24. „Iată că v-am spus mai dinainte”. Mat. 24, 25.

„Tatăl iubește pe poporul Său de astăzi, tot așa cum iubește și pe Fiul Său. Cîndva... va fi privilegiul nostru de a-L vedea față către față. Noi nu trebuie să uităm faptul că biserica, așa slabă și cu defecte cum este ea, este totuși singurul obiect de pe pămînt asupra căruia Domnul Hristos Își îndreaptă atenția Sa. El veghează asupra ei cu înțelegere și o întărește prin Duhul Său”. (2 SM/396).

Este necesar oare un nou profet? Are biserica nevoie de o nouă lumină?

„În vechime Dumnezeu a vorbit oamenilor prin gura profeților și apostolilor. În aceste zile El ne vorbește prin Mărturiile Duhului Său cel Sfînt. N-a fost niciodată vreun timp cînd Dumnezeu să fi sfătuit și învățat mai mult pe poporul Său, de cum face El astăzi cu privire la voința Sa, cum și de calea pe care acesta trebuie s-o urmeze”.

„Fie că viața mea va fi păstrată sau nu, scrierile mele vor continua să vorbească, iar lucrarea lor va merge înainte atîta vreme cît va fi har”. (5 T/661).

Biserica A.Z.S. privește viitorul cu încredere. Noi nu știm precis ce are Dumnezeu pus de o parte

pentru noi în viitor, dar știm că Hristos este Mintuitorul nostru și El ne va conduce în siguranță către Impărăția Sa. Următoarele cunoscute cuvinte sună foarte familiar inimilor noastre:

„Văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu, sînt plină de uimire și de in-

credere în Domnul Hristos ca Conducător al bisericii Sale. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decît de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în prezent”. (T.M./31).

D. POPA

BINECUVÎNTAREA PĂCII

(Urmare din pag. 4-a)

ține să transforme omenirea într-o nouă Hiroșimă, sîntem datori să mijlocim în rugăciunile noastre la Cel Atotputernic să intervină pentru pacea lumii. Iar prin munca și atitudinea noastră activă, să punem umărul la crearea premizelor și condițiilor păcii, bunei înțelegeri și prosperității umane. Toți participanții la lucrările acestui forum de conducere a Bisericii A.Z.S. au manifestat voința lor unanimă de pace și înțelegere între oameni printr-o moțiune adresată tuturor credincioșilor și angajaților Cultului nostru. De asemenea a fost adresată o telegramă Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România și al Frontului Democrației și Unității Socialiste. (Ambele materiale se publică în paginile de față ale revistei noastre).

Împărtășim speranța profetului Isaia, care prin credință vedea o zi în viitor, cînd omenirea, venindu-și în fire, va trăi o epocă de tihnă, cînd fie-

care va ara, va semăna și va ajunge să secere tot el ceea ce a semănat. Atunci oamenii își vor preface săbiile în fiare de plug și lănciile în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și oamenii nu vor mai învăța războiul” (Is. 2, 4), o lume fără arme și fără armate. Aceeași speranță pe care a împărtășit-o și vizionarul Ioan, autorul Apocalipsei, care prin inspirație divină, la capătul tuturor lanțurilor sale profetice, la finalul evenimentelor ce aveau să se înfăptuiască în timp, el a așezat „un cer nou și un pămînt nou” (Apoc. 21,1), și care constituie speranța noastră pentru care ne rugăm bunului Dumnezeu s-o realizeze potrivit făgăduințelor Sale, inspirînd pe aceia pe care i-a împuternicit cu conducerea destinului lumii cu gînduri și hotărîri de pace, de unitate, de bună înțelegere între oameni și popoare.

N. Popescu
Secretar al Uniunii
de Conferințe A.Z.S.

La masa lucrărilor pe comisii cu fr. D. Popa.

Supremul rugător înălța neîncetat rugile Sale la tronul de har al Tatălui Său.

A „Vie împărăția Ta”
 doua cerere a Rugăciunii Domnești este: „Vie Împărăția Ta”. În mod logic ea urmează pe prima: „Sfințească-Se Numele Tău”, pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu poate să vină la noi, ca persoane, pînă ce Numele lui Dumnezeu nu este sfințit în viețile noastre.

Împărăția lui Dumnezeu vine numai la oamenii sfinți, care recunosc sfințenia Numelui, sau caracterului Împăratului Cerului. Cineva citează o axiomă luată din școala rabinilor: „Rugăciunea în care nu se amintește Împărăția lui Dumnezeu nu este rugăciune”. În mod sigur, cererile în legătură cu venirea Împărăției lui Dumnezeu ar trebui să aibă un loc proeminent în rugăciunile creștinilor, pentru că Domnul Hristos și Împărăția Sa sînt inseparabile.

Intregul plan al Evangheliei este să restaureze Împărăția care a fost pierdută prin păcat. De aceea, ea este numită: „Evanghelia Împărăției”. Aceasta din cauză că Evanghelia are ca centru o Persoană care este Împăratul Împărăției cerurilor. La început, împărăția sau stăpînirea pămîntului a fost dată lui Adam. Prin păcătuire, el a pierdut dreptul la tronul pămîntesc și la stăpînirea pămîntului. El le-a predat lui Sa-

tana, care a devenit în locul lui „dumnezeul acestei lumi”. Scopul Evangheliei este să recîștige și să restaureze ceea ce a fost pierdut. Pentru aceasta a venit în lume Fiul lui Dumnezeu. Isus spunea: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut”. (Luca 19,10). De aceea, noi ne rugăm: „Vie Împărăția Ta!”

Rugăciunea nu trebuie să fie fără scop

Evanghelia este vestea bună a Împărăției și povara predicării noastre ar trebui să fie și povara rugăciunilor noastre. Deși nevoile noastre sînt multiple, Isus ne spune: „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprîhănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. (Mat. 6,33). Această declarație ne arată unde ar trebui să țintească rugăciunile și predicarea noastră. Solia lui Ioan Botezătorul se rezuma în proclamarea: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. (Mat. 3,2). Aceasta a fost și solia lui Isus. Astfel El și-a început activitatea cu vestirea: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. Apoi urmează raportul: „Isus străbătea toată Galilea, învățînd pe nord în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală

„Vie Împărăția Ta” (IV)

și orice neputință care era în nord”. (Mat. 4,17,23). Și tot așa a fost și însărcinarea pe care a dat-o Isus ucenicilor Săi, cînd au fost trimiși „La oile cele pierdute ale casei lui Israel”. Isus le-a spus: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape”. (Mat. 10,6,7). Acesta ar trebui să fie subiectul dominant al celor ce aduc la îndeplinire marea însărcinare, cînd proclamă Evanghelia cea veșnică la orice popor și la orice limbă.

Ca răspuns la propria Sa întrebare: „Cu ce vom asemăna Împărăția lui Dumnezeu? Sau prin ce pildă o vom înfățișa?” Isus a dat o serie de parabole, care sînt cunoscute ca „Parabole ale Împărăției”. Ele au fost rostite ca să ilustreze cum pot intra păcătoșii în Împărăția lui Dumnezeu și cum poate Împărăția lui Dumnezeu să intre în ei. Ele arată acele adevăruri spirituale de bază, care sînt cunoscute ca „Parabole ale Împărăției”. Acele adevăruri, fiind primite, dau dovada cetățeniei cerești. Influența tăcută și creșterea Împărăției cerurilor atît în viața individuală, cît și în lume, sînt ilustrate prin sămînța de muștar, care crește și ajunge un copac mare, sau ca aluatul, care pătrunde și transformă toată plămădeala, sau sămînța care aduce un seceriș după felul ei. Valoarea Împărăției ne-a arătat-o Hristos, prin comoara ascunsă în farină și prin mărgăritarul de mare preț. Găsirea Împărăției cerurilor este asemănată cu descoperirea unei bogății inexprimabile. Ea este asemănată cu experiența palpitanță a trecerii de la o sărăcie jalnică, la o bogăție și un lux orbitor. Deoarece Împărăția lui Dumnezeu are o valoare așa de neprețuită pentru noi, trebuie să-i dăm primul loc atît în îndrăgirea cît și în căutarea ei. Isus a spus: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. (Mat. 6, 21). Atunci cînd Împărăția lui Dumnezeu este comoara noastră de frunte, interesul și rugăciunile noastre se vor concentra acolo.

În primul sens Împăratul Împărăției Cerurilor este Tatăl, pentru că Lui îi este adresată rugăciunea: „Vie Împărăția Ta”. Dar, pentru că Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, sau al doilea Adam, și Fiul lui David, Tatăl L-a desemnat pe El ca fiind Capul Împărăției pămîntului. De aceea, Hristos este „Domnul împăraților pămîntului”, „Împăratul împăraților și Domnul domnilor”. (Apoc. 1, 5; 19, 16). Hristos a răscumpărat căderea lui Adam și a luat locul lui Adam. De la Golgota începînd, El este adevăratul Prinț al acestei lumi, astfel că Hristos și Împărăția lui Dumnezeu sînt inseparabili. Venirea Împărăției, în oricare din fazele ei, include venirea Împăratului ei.

Un scriitor zicea: „Domnul este Împăratul. El nu și-a împrumutat acest titlu de la împărații pămîntului, ci El le-a împrumutat titlul Său acestora. Și nu numai ca nume, ci a rînduiri în așa fel, ca, orice guvernare și conducere adevărată de pe pămînt, cu legile lor drepte, cu rînduiriile lor permanente, cu pedepsele și cu grațierile lor, cu maiestratea și cu teama lor, să vorbească despre El și Împărăția Lui, care stăpînește peste tot, așa că, Împărăția lui Dumnezeu nu este, de fapt, o expresie figurativă, ci foarte literală. Mai curînd împărățiile și împărații pămîntului sînt simbolurile și umbrele celei adevărate”. (D. Trench — Note asupra Parabolilor p. 14).

Căutînd o ordine mai bună

Chiar cererea: „Vie Împărăția Ta”, este o recunoaștere că noi înșine nu putem merge în Împărăție, ci ea trebuie să vină la noi. Noi o putem căuta doar, sau ne putem ruga pentru venirea ei. Ea arată, de asemenea, prin firea lucrurilor că sîntem în afara ei, că sîntem fără cetățenia ei. Cînd înălțăm această cerere, recunoaștem și înstrăinarea noastră de Dumnezeu. Datorită căderii lui Adam, din fire noi sîntem membri unui neam pierdut. Noi sîntem răzvrățiții dintr-o lume răzvrătită, al cărui domn și conducător este un uzurpator. De aceea, rugăciunea noastră este oferită unui Împărat al unei Împărății străine de această lume păcătoasă. Ea exprimă dorința inimilor noastre, ca Dumnezeu să ne cerceteze și să ne răscumpere de sub stăpînirea păcatului și a lui Satana.

Există două faze sau manifestări ale Împărăției lui Dumnezeu: a harului și a slavei. În timpul stăpînirii păcatului, Evanghelia Împărăției a oferit har sau favoare nemeritată, păcătoșilor pocăiți. De aceea ei sînt sub stăpînirea harului. În acest timp, Hristos, ca Marele nostru Preot, șade pe scaunul harului. Cînd Evanghelia harului își va fi îndeplinit misiunea, se va întemeia stăpînirea slavei. Biserica luptătoare va deveni atunci biserica biruitoare. Aceasta va avea loc la a doua venire a lui Hristos. „Cînd va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți

sfinții ingeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale”. Urmează o descriere a despărțirii celor drepti din mijlocul celor răi care culminează cu declarația: „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvîntațiți Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. (Mat. 25, 31, 34).

Împărăția harului este întemeiată în această lume răzvrătită ca să cîștige supuși pentru Împărăția slavei, care va stăpîni lumea răscumpărată. Prima este un proces gradat care își atinge apogeul în ultima. Ambele faze ale Împărăției lui Dumnezeu sînt numite „Împărăția veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1, 11). De aceea Împărăția cerurilor este atît prezentă cît și viitoare — prezentă în aspectele ei spirituale și viitoare — în manifestările ei de putere și glorie.

Împărăția harului și Împărăția slavei sînt în realitate aceeași Împărăție, sub două condiții diferite. Cererea din Rugăciunea Domnească le include pe amîndouă: Împărăția care ne este adusă prin predicația Evangheliei și Împărăția care ne va veni odată cu sosirea Împăratului, „cu putere și mare slavă”. Prima nu este întreagă fără ultima și ultima nu este cu putință fără prima. Împărăția care vine ca urmare a descoperirii și sfințirii Numeului lui Dumnezeu, trebuie să includă forma și manifestarea ei finală. În timp ce Împărăția harului lucrează liniștit în inimile oamenilor și printre națiunile pămîntului, Împărăția slavei va răsturna și va lua locul împărațiilor pămîntului și va rămîne veșnic, (Vezi Dan. 2, 44; 7, 13—14, 27; Is. 9, 7).

Iudeii nu înțelegeau că Împărăția lui Dumnezeu are două faze. Invățătura că Împărăția lui Dumnezeu este mai întîi întemeiată prin intronarea Împăratului în inima omului era cu totul opusă ideilor și învățăturilor lor cu privire la Împărăția mesianică. De aceea i-a încurcat și i-a pus în nedumerire. Pentru ei, Dumnezeu era prea teribil în măreție și prea îndepărat ca persoană, ca să poată locui cu omul și să fie în om. Religia, în concepția lor, era pămîntă mecanică și legalistă a ritualurilor și ceremoniilor. Mulți preînși creștini sînt de asemenea confuzi, din cauză că nu reușesc să facă deosebirea dintre cele două faze ale aceleiași Împărății.

Fariseii au venit la Isus într-o zi și L-au întrebato: „Cînd va veni Împărăția lui Dumnezeu? „Isus i-a surprins, spunîndu-le că „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile”, sau, așa cum spune în original: „Cu manifestare extraordinară”. Apoi, El adăugă la uimirea lor, spunîndu-le: „Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntru vostru”. (Luca 17, 20—21). Împărăția se va manifesta în sfințenia lăuntrică și nu în arătarea exterioară. Ea înseamnă mai curînd o inimă

schimbată, decît o națiune reformată. Baza cetățeniei cerești este o schimbare a caracterului și nu o reorganizare a guvernelor și a instituțiilor omenești. Împărăția lăuntrică trebuie să existe înaintea împărăției din afară. Împărăția cerurilor era printre iudei și ei nu au recunoscut-o din cauza ideilor false ale naturii ei și ale venirii Împăratului ei.

Un scriitor religios a rezumat într-un chip foarte frumos însemnătatea Împărăției lui Dumnezeu din faza ei prezentă: „A deschide poarta sufletului pentru ca slava lui Dumnezeu să se poată revărsa prin ea, a lăsa ca puterea lăuntrică să stăpînească viața pînă ce fiecare gînd și faptă devin un rezultat al ei, a cufunda voința omenească cu bucurie în voința divină, pînă ce un singur motiv coordonează întreaga existență — aceasta a fost, mi se pare, viața pe care a trăit-o Isus, viața pe care El a descris-o altora, cînd le-a spus cum poate să sălășluiească în ei Împărăția lui Dumnezeu”. (A. Deau — Tatăl nostru, pag. 63).

O schimbare prezentă

Împărăția lăuntrică este lucrarea Evangheliei harului transformator în inimile noastre individuale. În cererea ca Împărăția lui Dumnezeu să vină, noi cerem, mai întîi de toate, ca cerul, cu toată stăpînirea lui de har, de pace, de bucurie și de dreptate, să vină aici la noi, pe pămînt și să vină acum. Este rugămîntea ca principiile Împărăției lui Dumnezeu să stăpînească în inimile noastre în timp ce trăim în această lume rea. Ea este o cerere ca noi să putem experimenta strămătarea din împărăția întunericului „în Împărăția Fiului dragostei Lui” și astfel, „să avem parte de moștenirea sfinților în lumină”. (Col. 1, 13, 12). Niciodată noi nu vom putea să fim strămutați în corpuri transformate în Împărăția slavei, la a doua venire a lui Hristos, dacă nu am fost strămutați mai întîi în mod spiritual, în Împărăția harului Său, înainte de revenirea Lui. În această rugăciune noi cerem ca toată moștenirea sfinților, de care ne putem bucura în timp ce sîntem în această lume răzvrătită, să ne fie dată.

Rezultatul acestei strămutări prin schimbarea caracterului, a fost redat foarte frumos de Ellen G. White: „Prin viața pe care o trăim prin harul lui Hristos se formează caracterul. Insușirile cele bune încep să se refacă în suflet. Atributele caracterului lui Hristos sînt dăruite și chipul dumnezeesc începe să se arate. Chipul bărbatilor și al femeilor care merg și lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerească. Ei sînt inconjurați de o atmosferă cerească. Pentru sufletele acestea Împărăția lui Dumnezeu a început”. Cînd intrăm în odihna prin Hristos, cerul începe încă de aici. Noi răspundem la chemarea: „Veniți și învâțați de la Mine”; prin această venire, începem viața veșnică. Cerul

este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât ne aflăm mai mult în cerul strălucirii, cu atât și chiar mai mult, ni se va desfășura slava în fața noastră; și cu cât vom cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât va fi mai intensă fericirea noastră". „Tot ce poate să suporte natura omenească putem primi încă de aici". (H.L.L.p. 262. 280).

Răspunsul complet la cererea în discuție aduce împreună cu el toate celelalte binecuvântări. El include un răspuns pentru orice altceva pentru care noi ne rugăm. El include sfințirea Numelui Său și împlinirea voiei Sale, nu numai în viitor, ci și pe pământ, acum. El include, de asemenea, îngrijirea de toate nevoile noastre vremelnice, iertare pentru păcatele noastre, căldură pentru pașii noștri și izbăvire de orice rău. Creștinismul este o formă restrinsă a Impărăției lui Hristos. Nu poate exista o împărăție fără un împărat, un tron, un teritoriu, sau domnori și supuși peste care să domnească. Impărăția dinlăuntru cuprinde întronarea lui Isus ca Împărat în inimă, pentru a avea o stăpânire deplină peste împărăția vieții individuale. „Hristos în voi, nădejdea slavei", este Evanghelia în miniatură. Nu există o altă cale pentru venirea Impărăției lui Hristos și pentru restaurarea finală a împărăției dată lui Adam. Harul lui Hristos trebuie să pătrundă mai întâi în inimile noastre, și să aibă deplină stăpânire peste sufletele noastre. În Apoc. 3, 20, Isus, Împăratul, este arătat la ușa inimii, unde se află tronul, pledând și bătând pentru a obține intrare. Biserica modernă ține pe Împăratul Impărăției cerurilor afară la ușă și astfel Impărăția Lui nu poate să vină în inimile noastre fără Împărat. Mai e de mirare că biserica este descrisă ca fiind „nenorocită, săracă, oarbă și goală", în mod spiritual, și că dragostea ei este încropită și cu inima împărțită? (Apoc. 3, 17. 16).

Pentru unii, venirea Impărăției este numai un progres și o prosperitate a bisericii, așa cum s-a gândit mai întâi Augustin. Pentru alții, ea nu are altă însemnătate decât transformarea caracterului, biruirea răului. Iar pentru alții, ea este a doua venire a lui Hristos, ca să domnească în calitate de „Împărat al slavei". Dar nici una din acestea nu este suficientă în sine însăși. Impărăția cerurilor trebuie să le includă pe toate. Impărăția lui Dumnezeu este mult mai cuprinzătoare decât biserica. Ea trebuie să includă rezultatele primei, ca și celei de a doua veniri a lui Hristos. Spiritul și scopul Rugăciunii Domnești este nespuse de larg și fără margini.

Noi nu devenim cetățeni ai Impărăției lui Dumnezeu prin naștere firească, așa cum se întâmplă în împărățiile pămîntești; ci, prin renaștere spirituală și prin-o consacrare voluntară față de suveranitatea Împăratului ei. Această experiență este numită renaștere, pentru că ea

este începutul unei noi vieți, care aduce cu sine o nouă legătură. Nașterea nu este niciodată datorită voiei noastre, și nici datorită puterii noastre. Noi nu ne putem naște prin noi înșine, nici în mod fizic și nici în mod spiritual. Supușii Impărăției lui Dumnezeu vor dovedi cetățenia lor prin comportamentul lor. Legile împărăției, care exprimă voința Împăratului, vor governa și voințele lor.

Cetățenia este un dar obținut pe temeiul harului și nu pe al faptelor, dar cetățeanul își dovedește cetățenia prin faptele pe care le săvârșește. Dacă el este un membru al Impărăției lui Dumnezeu, el va minca, va bea, va vorbi și va lucra în armonie cu principiile care o guvernează. Caracterul intern și dovezile externe ale Impărăției cerurilor nu pot fi separate.

Împăratul cerurilor a venit pe pământ ca să întemeieze Impărăția Sa într-o vreme când imperiul roman stăpânea lumea. Legile ei guvernau toate popoarele așa numite civilizate. A fi cetățean roman, era considerat ca fiind cel mai mare privilegiu pămîntesc. În această atmosferă de pompă și putere, de glorie pămîntească, a venit Isus fără să fie anunțat de sunetele trombetelor sau de parăzile armatelor. Impărăția Lui, spre deosebire de toate cele ce au precedat-o, a fost întemeiată fără vărsare de sînge și fără violență. Armele Lui erau credința și dreptatea. Cuceririle Lui, prin care a supus inimile oamenilor, erau datorate puterii dragostei. Prin aceasta ea se deosebea de toate celelalte împărății.

Despre Impărăția lui Hristos, se spune că Napoleon ar fi zis: „Alexandru, Cezar, Carol cel Mare și eu, am întemeiat imperii mari. Dar pe ce s-au sprijinit rezultatele genului nostru? Pe forță. Numai Isus Hristos și-a întemeiat Impărăția Sa pe iubire și milioane de oameni ar fi gata să astăzi să moară pentru El".

Hristos ridică pe cetățenii Impărăției Sale la calitate de fii și stăpîni. Făgăduința Lui este: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie după cum și Eu am biruit și sed cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". (Apoc. 3, 21).

Cetățenii Impărăției lui Dumnezeu sînt alcătuiți din toate clasele, rasele și naționalitățile. Ei sînt legați împreună prin dragoste și unire, legături care sînt mai strînse și mai puternice decât legăturile rudeniei de sînge. Toate eforturile împărățiilor pămîntești de a uni diferite rase și națiuni într-o singură grupare au dat greș. Dar în Impărăția lui Dumnezeu „nu este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul în toți". (Col. 3, 11). Impărăția Lui este desăvîrșită și veșnică, pentru că ea este întemeiată pe principii desăvîrșite și veșnice. „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate". (Evr. 1, 8).

Trebuie să fie clar pentru oricare creștin adevărat, că, cea mai mare trebuință a lui este răspunsul la această cerere din Rugăciunea Domnească. În legătură cu aceasta, un scriitor zicea: „Ceea ce constatăm zilnic, ca fiind o nevoie a noastră, este un Conducător, un Conducător care iubește îndeajuns, spre a ne pune toată încrederea noastră în El. Un Conducător ferm care să ne sprijine și să ne ajute cînd sîntem oboșiți și să ne determine să rămînem pe calea dreaptă, cînd vrem să ne abatem. Și să fie destul de puternic pentru a face ceea ce omul nu poate face pentru a-și schimba inima și a scăpa de cel rău. O asemenea conducere ne oferă Dumnezeu și un asemenea Conducător ne alegem noi, cînd ne rugăm: „Vie Impărăția Ta". („Rugăciunea care ne învață să ne rugăm" p. 70-71).

Răspunsul final și complet al rugăciunii pentru venirea Impărăției lui Dumnezeu va fi la încheierea planului de răscumpărare, cînd pămîntul va fi restaurat în frumusețea și slava lui edenică, și va fi redat fiilor și fiicelor răscumparați ai lui Adam. A doua venire a lui Hristos este încoronarea tuturor veacurilor și îndeplinirea speranțelor creștinismului. Ea va aduce răspunsul deplin al tuturor rugăciunilor noastre.

Despre marele eveniment cu care culminează lucrarea Evangheliei și care pune capăt domniei păcatului, scriitorul A. Saphir spune: „Nici o învățătură, nici chiar doctrina fundamentală a îndreptării prin credință, nu a oferit în Cuvîntul inspirat un loc așa de mare ca învățătura despre a doua venire a lui Hristos și a Impărăției Sale. Ea nu este mărginită la cîteva pasaje izolate: ea nu este subiectul unei cărți sau două din Sfînta Scriptură, ci ea umple întreaga Biblie.. În bisericile apostolilor, nădejdea revenirii lui Hristos era bucuria și puterea creștinilor. Ei știau că nu aparțineau lumii și veacului aceleia. Ei așteptau pe Domnul, lor, care le lipsca, iar martirii erau în stare să sufere și să moară cu o bucurie ce nu se poate exprima, pentru că ei înțeau cu tărie la făgăduința dată tuturor care biruiau și ei priveau înainte, la viitor, la slava lui Hristos, care avea să vină ca să ia cu El pe aleșii Săi. Primii creștini nu erau din lume pentru că erau cetățeni ai lumii ce avea să vină. (A. Saphir în „The Lord's Prayer" p. 174. 175).

A doua cerere din Rugăciunea Domnească trebuie să includă și un apel călduros adresat Tatălui, ca Mîntuitorul să Se întoarcă în putere și cu mare slavă. Pe măsură ce acest eveniment glorios se apropie, ucenicii Săi, care îl așteaptă, ar trebui să se roage și mai stăruitor: „Vie Impărăția Ta" și apoi, cu toată inima să se alăture rugăciunii bisericii primare, „Amin! Vîno. Doamne Isuse!"

Prelucrare de Hr. Artention

REFORMA SANITARA

Poziții extreme

Modul de viață este rezultanta experienței de veacuri a societății umane. El depinde de factori etnici, de climă, regiune, mediul înconjurător, grad de cultură, condiții social-economice, religie, particularități individuale, etc. Ori-ce modificare a factorilor de care depinde modul de viață atrage după sine schimbări comportamentale și operează schimbări în viața individului față de care fiecare are o reacție proprie.

Modul de viață diferă de la o epocă la alta, de la o regiune la alta și chiar de la un individ la altul, în funcție de particularitățile timpului, locului sau persoanei în cauză.

După cum s-a mai arătat, ceea ce caracterizează epoca noastră, sînt schimbările uneori brutale ale factorilor de care depinde modul nostru de viață, într-un ritm extraordinar de rapid. Nu întotdeauna aceste schimbări au avut caracter pozitiv, chiar dacă au fost operate de factorii progresului și civilizației. De pildă, măcinarea grîului, în făină prin morile moderne, a dus la creșterea randamentului și gradului de extracție a făinii, oferindu-ne o pline albă, afînată și cu gust excelent, în timp ce tîrîța, separată de făină, este folosită pentru hrana animalelor. Măcinatul și separarea tîrîței reprezintă un progres tehnic, dar nu și un progres în materie de nutriție. Se știe că bobul de grîu, care reprezintă alimentul de bază în alimentația noastră, lingă amidon, conține și enzimele necesare organismului pentru a-l metaboliza (a-l transforma în forme corespunzătoare cerințelor organismului), precum și vitamine, proteine, săruri minerale, ș.a. Aceste elemente însă nu sînt uniform distribuite în bobul de grîu, ci la mijloc este depozitat amidonul, iar la periferie enzimele, vitaminele, ș.a. Consumînd numai amidonul extras din mijlocul bobului de grîu, organismul va primi elementele furnizoare de calorii, dar nu va dispune de echipamentul enzimatic necesar prelucrării amidonului în energie, deoarece acestea au fost îndepărtate odată cu tîrîța și distribuite animalelor. În această situație, or-

ganismul va apela la alte organe pe care le va lipsi de enzime, producînd astfel tulburări uneori cu consecințe nebănuite de grave. Nu sînt neobișnuite infarctele de miocard după mese copioase sau alte tulburări funcționale ale diferitelor organe. De fapt, tocmai de la asemenea observații s-a ajuns la descoperirea vitaminelor. Încă din sec. al XVI-lea s-a observat că scorbutul se vindecă prin consumarea de lămfi și portocale iar din secolul al XVIII-lea aceste fructe au fost incluse în mod obligatoriu în dotarea echipajelor corăbiilor ce străbăteau marea. Odată cu introducerea orezului decorticat în alimentația populațiilor consumatoare de orez, s-a observat apariția unei boli a sistemului nervos numită beri-beri. La sfîrșitul secolului trecut, Eijkman, administrînd la găini resturi de la masa unor bolnavi de beri-beri, a constatat că

Divinul vindecător invită pe toți cei bolnavi și istoviți: „Veniți la Mine... și veți găsi odihnă!”

și acestea contractau boala iar ulterior a reprodus aceeași simptomatologie la porumbei și rațe, pe cale experimentală. Cercetări ulterioare au arătat că odată cu decorticarea se îndepărta un factor vital esențial care deși în cantitate foarte mică avea darul să întretină viața. Acesta era ceea ce astăzi cunoaștem sub denumirea de vitamina B₁. Întoarcerea la o dietă naturală și echilibrată este recunoscută astăzi ca o necesitate nu numai de anumite grupări izolate, ci de cercuri tot mai largi de nutriționiști și cercetători din multe domenii.

Spre deosebire de toți aceștia, bazele Reformei Sanitare nu au fost stabilite prin experiențe de laborator și observații științifice, ci prin revelație. Fiind întrebată dacă la elaborarea principiilor sănătății a consultat lucrări științifice ale vremii sale, serva Domnului a răspuns: „Răspunsul meu a fost că eu nici nu le-am citit și nici nu le voi citi, pînă ce nu voi termina de scris viziunile mele, altfel se va spune despre mine că am primit lumina mea despre subiectul sănătății de la medici și nu de la Domnul. Și, după ce am scris cele șase articole pentru broșura „Cum să trăim”, am cercetat și diferite lucrări despre igienă și m-a surprins faptul că am găsit că ele erau aproape identice cu ceea ce Domnul mi-a descoperit”. (R. H. 8 oct. 1867). Prin urmare, bazele științifice ale Reformei Sanitare nu trebuie căutate înapoi ci înainte, binefacerea ei nu ne sînt descoperite înainte de primirea ei prin credință, ci după aceea. De fapt, aceasta este caracteristica tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu. Marea Roșie sau Iordanul nu s-au deschis înaintea israeliților și apoi să-i îmbie să treacă, ci atunci cînd ei au pășit cu încredere în apă. Dumnezeu nici nu Se explică prin ce mijloace Iși va aduce la îndeplinire făgăduințele Sale, ci ne este deajuns că „El zice și se face, poruncește, și ce poruncește ia ființă”. (Ps. 33, 9).

În problema de care ne ocupăm, voi da un singur exemplu. Ni se dă sfatul: „Nu folosiți prea multă sare... Cum și de ce nu știu, dar vă dau învățătura așa cum mi-a fost dată”. (D.H. 299 par. 570. 572; 1905.1901). Referindu-se la cunoștințele noastre actuale despre rolul ionului de sodiu în patogeneza (mecanismul de producere) a edemelor, a hipertensiunii arteriale sau altor procese de importanță vitală, o personalitate științifică remarcabilă, cu care am discutat această problemă, le compara cu descoperirea antibioticelor. Deosebirea este că acum știm de ce nu trebuie să consumăm multă sare, iar concluzia cercetărilor științifice este aceeași și anume sarea trebuie consumată în cantitate moderată. Lipsa totală de sodiu este incompatibilă cu viața, excesul predis-pune la îmbolnăviri. Este ușor de observat că beneficiul de pe urma unui asemenea sfat nu constă în mecanismul întim al procesului, ci în aplicarea lui rațională și la timp. Iată de ce Prof. Clive McCay de la Cornell University, Ithaca, New York, în martie 1958, vorbind în fața unui mare grup de persoane la Memphis, Tennessee, spunea printre altele: „În 1915, la respectabila vîrstă de 83 de ani, a murit una din cele mai remarcabile femei pe care le-a dat America. Numele ei era Ellen G. White. Deși ea a urmat numai cîteva luni de școală pe cînd era copil, lista scrierilor sale numără astăzi aproape 60 de volume... Scrierile E. G. White cuprind un ghid de nutriție care privește corpul întreg. Multe din aceste sfaturi înțelepte date atunci, în trecut, sînt neînțelese astăzi iar noi încercăm să obținem rezultate asemănătoare, prin folosirea de alimente miraculoase sub formă de tablete de vitamine, amestecuri de minerale sau concentrate proteice. E. G. White a murit înainte de apariția biochimiei moderne și de a se cunoaște compoziția alimentelor (astăzi în general cunoscută), dar dacă cineva astăzi urmează planul său în întregime, va avea parte de o nutriție mai bună decît atunci cînd ar folosi o dietă inferioară și ar încerca să compenseze deficiențele prin alimente miraculoase. Ea pledează pentru regimuri naturale, simple, cu cantități mici de grăsimi și sare, bine preparate și în cantități modeste. Treptat, ea a devenit vegetariană, dar a inclus ouăle și laptele în modul său dietetic”. (Medical Science and Spirit of Prophecy p. 4-5).

REFORMA SANITARĂ. — MANA ZILELOR NOASTRE

Deși astăzi sîntem în măsură să evaluăm și să dovedim convingător avantajele principiilor Reformei Sanitare, nu totdeauna acestea și-au găsit locul convenit în învățăturile și mai ales în practica noastră. „Lumina pe care Dumnezeu a dat-o și va continua să o dea asupra chestiunii alimentare, trebuie să fie pentru poporul Său de astăzi, ceea ce a fost mana pentru copiii lui Israel. Mana cădea din cer și poporul avea ordin să o adune și să o pregătească pentru a o minca”. (D.H. 233/401).

Această asemănare între Reforma Sanitară și mană nu este doar o figură de stil, ocazională, ci arată interesul pe care îl poartă Dumnezeu pentru hrana și sănătatea poporului Său din totdeauna. La scurt timp de la ieșirea din Egipt, israeliții au ajuns în pustie și hrana li s-a terminat. Au cerut atunci hrană. Nostalgiei lor după oalele cu carne din Egipt, Dumnezeu le-a oferit o alternativă mai bună, mai sănătoasă. Fără a apela la cirezile și turmele lor, seara le-a trimis prepelițe, iar dimineața le-a dat mană. Prin aceasta Dumnezeu le-a arătat că stătea în puterea Sa să le dea și una și alta, dar mana rămînea cea mai potrivită pentru călătoria lor. Însă mana mai avea și alt scop. „Iată voi face să plouă pline din ceruri. Poporul va ieși afară și va strînge cît îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea”. (Exod 16, 4). Ea nu oferea numai o satisfacție pentru nevoile lor nutritive ci avea să descopere lucruri mult mai adînci. Și a dovedit: cei lacomi au adunat mai mult decît le trebuia, cei neîncrezători au păstrat pînă a doua zi și disprețuitoarii au ieșit să caute și în ziua în

care li se spusese să nu caute că nu vor găsi. Atitudinea lor a fost admonestată prin cuvintele: „Pînă cînd aveți de gînd să nu păziți legile și poruncile Mele?” (Exod 16, 20.27.28).

Patruzeci de ani, mana aceasta le-a asigurat supraviețuirea în condițiile vitrege ale climei tropicale bînuite de boli grave și cu mare putere de contagiune. La porțile Canaanului, Moise le cere să recunoască: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeu tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pline, ci cu orice lucru care iese din gura lui Dumnezeu trăiește omul. Haina nu ți s-a învechit pe tine și nici nu ți s-au umflat picioarele în timpul acestor patruzeci de ani”. (Deut. 8, 2-4). Nici holera, nici ciuma, nici frigurile, nici denutriția, și probabil nici obezitatea, nici ulcerul, nici cardiopatiile sau alte maladii ale zilelor noastre nu au fost întîlnite printre ei. Cum au răspuns ei acestor binecuvîntări? Găsim scris: „Poporul a cîrțit în gura mare zicînd că-i merge rău”. De ce? „Cine ne va da carne să mîncăm? Ne aducem aminte de peștii pe care-i mîncam în Egipt și care nu ne costau nimic (ca și cînd pentru mană plăteau prea mult) de castraveți, de pepeni, de praji de ceapă și de usturoi. Acum ni s-a uscat sufletul; nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decît mana aceasta”. Num. 11, 1.4-6. Mai trîziu, după moartea lui Aron, același protest făcîș: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pîine, nici apă și ni s-a scribit sufletul de această hrană proastă”. (Num. 21, 5). A numi „hrană proastă” plinea ingerilor (Ps. 78, 24.25). însemna de fapt dispreț față de Dumnezeu. Urmarea acestui fei de a trata binecuvîntările lui Dumnezeu a fost aceea că, dintr-o generație de oameni maturi care au părăsit Egiptul, doar doi au intrat în Canaan. Așadar, mana a fost nu numai un mijloc de existență, ci în același timp un mijloc de educație și de separație, de despărțire între credincioși și necredincioși.

Historia se repetă. „Deprinderile noastre în mîncare și băutură arată dacă sîntem din lume sau dintre aceia pe care Dumnezeu i-a

despărțit de lume prin daltă cea puternică a adevărului. Aceștia sînt poporul Său deosebit, rivnitori de fapte bune. Dumnezeu a vorbit în istoria copiilor lui Israel care au fost opriți de la o dietă cu carne. El i-a hrănit cu piine din cer; oamenii au mîncat hrana ingerilor", dar ei s-au lăsat în voia apetitului lor și cu cit își concentrau mai mult cugetele lor la oalele cu carne ale Egiptului, cu alit mai mult urau hrana pe care le-o dăduse Dumnezeu ca să-i țină într-o stare de sănătate fizică, mintală și morală. Ei doreau după oalele cu carne și prin aceasta ei au făcut întocmai după cum au făcut mulți din vremea noastră. Mulți suferă și merg în mormînt, din pricina satisfacerii apetitului. Ei mănîncă ce place gustului lor stricat, slăbindu-și astfel organele digestive și vătămîndu-și puterile lor de asimilare a hranei destinate pentru întreținerea vieții". 6 T p. 342-343.

La concluzii similare s-a ajuns și pe calea unor studii medicale de specialitate. „La încheierea unor studii de douăzeci de ani în domeniul bolilor de inimă, la Framingham, Massachusetts, Dr. Kenel, directorul programului, a declarat: „Atacurile de inimă nu sînt naturale, ele sînt create de om și dacă cunoștințele pe care le avem ar fi aplicate în mod potrivit, am putea reduce la jumătate numărul deceselor prin infarct de miocard. Se estimează că în cursul anului 1969, au fost probabil o jumătate de milion de decese în S.U.A. numai prin bolile de inimă". (R. H. Pierson, Ce cred A.Z.S. p. 68-69). Iată de ce sfaturile primite pe calea reformei sanitare sînt mai necesare acum decît atunci cînd au fost date.

Ca orice adevăr revelat, Reforma Sanitară a fost prețuită de toți aceia care înțeleg valoarea binecuvîntărilor dumnezeiești, dar în același timp a fost ținta atacurilor celui rău, care, pentru a-i umbrî importanța și a produce confuzie și nedumerire, a împins pe cei ne-statornici spre extreme, fie într-un

sens, fie în altul. Încă de la început biserica a fost avertizată în această privință, iar practica a confirmat aceste avertismente. De obicei, noi sîntem obișnuiți să numim extremiști numai pe aceia care exagerează anumite puncte, de cele mai multe ori de mică însemnătate, pe maniaci, adepții reformelor stricte, adesea reduse la un aliment, sau adepții leacurilor pentru toate bolile, oamenii unci singure ideii, etc. Dar nu este așa. Serva Domnului include în această categorie și pe nepăsători, împotriviții sau pe aceia care aplică Reforma Sanitară în mod mecanic, fără o înțelegere prealabilă a ceea ce înseamnă reformă. O asemenea poziție este tot atit de primejdioasă ca și cei care duc Reforma Sanitară la exagerări iraționale sau distrugătoare de sănătate. Despre unii ca aceștia, găsim scris: „Sînt mulți oamenii care vor lepăda orice mișcare reformatoare, oricît de rațională ar fi ea, dacă le pune restricții la apetit. Ei consultă mai curînd gustul decît rațiunea și legile sănătății. De la unii ca aceștia, toți aceia care părăsesc cărarea bătută a obiceiurilor și susțin o reformă, vor avea numai împotrivire și vor fi numiți radicali, oricît de consecvenți le-ar fi viața". (D. H. 169 par. 315). „Evanghelia sănătății are apărători capabili, dar lucrarea lor a fost mult îngreuiată de faptul că mulți predicatori, președinți de conferințe și alții în poziții cu influență au lipsit de la datoria de a da Reformei Sanitare atenția cuvenită". (Idem p. 64 par. 99). „O asemenea atitudine este socotită de Dumnezeu ca o ofensă la adresa Sa". (idem).

Alți împotriviții merg chiar mai departe. „Unii au batjocorit această lucrare de reformă și au spus că toate acestea n-ar fi necesare și aceasta a fost o așitare menită să abată mințile de la adevărul prezent. Ei au spus că lucrurile acestea au fost duse la extrem. Dar unii ca aceștia nu-și dau seama ce vorbesc". (1 T p. 461).

Un avertisment serios ni se dă în privința aceasta. „Feriți-vă să nu ajungeți în opoziție cu lucrarea de Reformă Sanitară. Ea va merge înainte, căci este mijlocul prevăzut de Dumnezeu pentru împuținarea suferințelor pe lume și pentru curățirea poporului Său. Fiiți cu luare aminte asupra atitudinilor pe care o luați, ca să nu provocați dezbinare. Iubite frate, chiar dacă tu nu vrei să aduci în viața ta și în viața familiei tale binecuvîntările care vin prin trăirea principiilor Reformei Sanitare, cel puțin nu vătămă pe alții opunîndu-te luminii pe care a dat-o Dumnezeu cu privire la aceasta". (Idem p. 34 par. 42).

Extremiștii așa-zisi „cu vederi largi", neutrii sau împotriviții, pot prezenta diferite argumente, dar acestea nu sînt justificate. Existența fanaticilor și a extremiștilor nu ne îndreptățește să neglîjm un asemenea adevăr. Nu este metoda lui Dumnezeu de a îndrepta un rău mai mare prin altul presupus mai mic. Imposibilitatea, invocată de alții, cade acolo unde alte persoane sincere, în aceleași condiții, pot realiza succese deosebite. Faptul că acest adevăr a fost neglijat de înaintașii noștri nu constituie un motiv pentru a rămîne în această stare. Timpul, oricît de mult ar trece, nu va face din greșeală o regulă bună, sau din neadevăr adevăr. Aprecierea foloaselor, dacă este Reforma Sanitară bună sau dăunătoare, nu este de competența celor care n-au nici o experiență practică în această problemă. „Cei care nu s-au convertit la Reforma Sanitară și care n-au adoptat-o niciodată pe deplin, nu sînt judecători ai foloaselor ei". (Idem 351 par. 710).

Unii pot fi victime ale propriilor lor prejudecăți. „Pentru că intrările în suflet au fost închise de către tiranul numit: „prejudecată", de aceea mulți sînt cu totul necunoscători de principiile viețuirii sănătoase". (Idem 413 par. 813).

R. Pierson scrie: „Refuzul de a umbla pe calea cea bună, de obicei vine fie din mulțumirea de sine, fie din extremism". (Ce cred A.Z.S., 67). „Scumpii mei prieteni", zice Rosenvold, „noi nu putem dispune pe Dumnezeu prin neascultarea noastră și să mai așteptăm să moștenim viața veșnică. Apetitul (cu neascultarea) a fost marea încercare din Eden și tot acestea au fost marile încercări din mișcarea Exodului. Apetitul este una din marile încercări din aceste zile din urmă". (S.M.M. p. 88).

Serva Domnului atrage în mod solemn atenția: „Cînd pune Satana stăpînire pe minte, cit de repede

se topesc și rămân fără putere lumina și învățăturile pe care Domnul le-a dat atât de milostiv! Cit de mulți inventează scuze și scot la iveală nevoi care de fapt nu există, numai ca să-i susțină pe calea lor greșită, când dau la o parte lumina și o calcă în picioare! Vorbesc în chip sigur. Cea mai mare obiecțiune împotriva Reformei Sanitare este că poporul acesta nu o trăiește. Ei spun cu gravitate că nu pot trăi Reforma Sanitară și totuși să rămână în plinătate de puteri". (D.H. 351 par. 710).

Tuturor acestora, Domnul le spune prin pana inspirată a Spiritului Profetic: „Eu stăruiesc ca aceia care iau o poziție neutră în privința Reformei Sanitare să se pocăiască. Această lumină este prețioasă și Dumnezeu mi-a dat solia să stăruiesc ca toți aceia care poartă răspundere în vreo ramură oarecare a lucrării lui Dumnezeu să ia seama ca adevărul să se înalțe mereu, atât în inimă cât și în viață... În multe locuri aceasta a fost marea piatră de încercare în calea străduințelor noastre de a trezi poporul ca să cerceteze, să practice și să vestească Reforma Sanitară". (6 T p. 348).

Dacă neutralitatea, opoziția sau disprețuirea Reformei Sanitare reprezintă o primejdie, nu mai puțin gravă este aplicarea Reformei Sanitare în mod nechibzuit, fără o înțelegere temeinică a principiilor acesteia.

Unii aplică Reforma Sanitară fără nici un discernământ, în mod mecanic, sub influența unor împrejurări sau a unor persoane, fără o convingere proprie și fără a înțelege scopul și locul ei în crezul Bisericii Advente. „Mi-au fost înfățișate două clase de oameni: cea dintâi, aceia care nu trăiesc potrivit cu lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu; a doua, cei care (în prea dirz a vedea împlinite ideile lor de reformă și de a le impune altora. Dacă au luat o anumită poziție, rămân la ea cu încăpăținare și în aproape toate privințele depășesc măsura. Cei dintâi au adoptat o reformă pentru că un oarecare altul a făcut lucrul acesta. Ei nu au ajuns să obțină pentru sine o înțelegere clară a principiilor... În loc de a cîntări motivele lor în lumina veșniciei, în loc de a obține o cunoștință practică a principiilor care stau la temelia faptelor lor, în loc de a merge pînă la capăt și a clădi pentru sine pe o temelie bună, ei umblă în lumina făcliei altuia și fără îndoială vor cădea". (D.H. 169.170 par. 315) Într-adevăr, practica a confirmat existența unei categorii de persoa-

ne care au părăsit calea adevărului sub paravanul Reformei Sanitare și au sfințit prin a ajunge în lume, fie ca necredincioși, fie, cel mai adesea, ca unii care luptă împotriva bisericii.

Alte persoane însușindu-și în mod greșit principiile Reformei Sanitare, duc lucrurile la extrem. Ei nu iau în considerație adevărul în totalitatea lui, nu recunosc locul fiecărui adevăr în cadrul soliei advente, ci, exagerând anumite

părți din el, concentrează asupra lor întreaga energie. Sub această lozincă, ei declanșează un adevărat război împotriva tuturor celor care nu le împărtășesc punctul de vedere, ajungând în cele din urmă la un adevărat dezastru spiritual.

Extremismul celor „cu vederi strîmte” a fost pe larg prezentat de serva Domnului atât în ce privește consecințele, cât și formele de manifestare:

1. Este nimicitor pentru sănătate. „Am ceva de spus cu privire la vederile extremiste în Reforma Sanitară. Reforma Sanitară devine o deformațiune sanitară, un nimicitor al sănătății cînd este dusă la extrem”. (D.H. 175 par. 324).

2. Are vederi unilaterale despre Reforma Sanitară. „Ideile marginite și restricțiile peste măsură, în amănunte de mică însemnătate, au dăunat foarte mult cauzei igienei”. (Idem 170 par. 315).

3. Oamenii unei singure idei. „Unii făceau problema îmbrăcămînții ca cea mai însemnată, criticînd articolele de îmbrăcăminte pe care le purtau alții și erau gata să condamne pe oricine care nu era îmbrăcat exact după ideile lor. Alți cîtiva condamnav tablourile și ilustrațiile, susținînd că acestea ar fi oprite de porunca a doua și că orice obiect de felul acesta trebuie distrus. Acești oameni ai unei singure idei nu pot vedea nimic alt-

ceva decît să insiste asupra unui singur lucru care se prezintă singur minții lor. Cu mulți ani în urmă am avut de luptat cu același spirit „cu o astfel de lucrare. Se ridicaseră unii care susțineau că au fost trimiși cu solia de a oșîndi tablourile și insistau ca orice ilustrație a vreunui lucru să fie distrusă. Ei au mers atât de departe încît oșîndeau și ceasurile care aveau figuri, sau desene pe ele”. (S.M. 2 p. 319).

4. Împing economia pînă la de-nutriție. „Unii cred că trebuie să mînce numai o anumită cantitate și numai un anumit fel de alimente și se mîrginesc la două sau trei feluri de alimente. Dar mîncînd prea puțin, și aceasta nu din cea mai bună calitate, nu primesc hrană îndestulătoare... Se poate face atîta economie la pregătirea hranei, încît în loc de o dietă sănătoasă, ajunge o dietă sărăcăcioasă. Care este urmarea? Sărăcie în sine. Am văzut mai multe cazuri de boală greu de vindecat, datorită unei diete sărăcăcioase. Persoanele care suferau în felul acesta nu erau constrinse de sărăcie să adopte o dietă sărăcăcioasă, ci făceau așa ca să se țină de ideile lor greșite cu privire la Reforma Sanitară. Zi după zi, masă după masă, se pregăteau aceleași feluri de alimente fără schimbare, pînă cînd au fost loviți de tulburări ale organelor digestive și de debilitate generală”. (D. H. 170 par. 315).

5. Impun vederile lor altora. „Cei care cunosc doar o parte din principiile Reformei Sanitare, sînt deseori cei mai severi, nu numai a trăi ei înșiși după vederile lor, dar și în stăruirea cu aceste idei ale lor în familiile și între vecinii lor. Efectul reformei lor rău înțelegeabilă, ce se vede în propria lor fire bolnăvicioasă și străduințelor lor de a-și impune vederile și altora, dau multora o idee greșită despre reforma dietei și îi fac să o lepede cu totul”. (D.H. 171/316).

6. Poartă de grijă altora, fără a fi fost însărcinați de Dumnezeu să facă aceasta. „Am văzut că vederile voastre în privința aceasta sînt greșite și că voi priviți la comunitate și urmăriți pe membri, luînd seama la lucruri de mică însemnătate, cînd de fapt gîndul vostru ar trebui să urmărească interesele propriului vostru suflet. Dumnezeu n-a așezat asupra voastră grija pentru turma Lui. Voi ziceți că comunitatea este rămasă în urmă, deoarece membrii nu văd lucrurile așa cum le vedeți voi și deoarece ei nu urmează aceeași cale aspră pe care voi credeți că vi se cere să o urmați. Am văzut că voi sînteți în rătăcire cu privire la

propria voastră datorie cit și cu privire la datorია altora", (D.H. 174 par. 323).

Consecințele acestor vederi extreme, sînt nebănuite de mari și pline de răspunderi. Ei dezvinovătesc pe împotrivorii adevărului devenind astfel slujitorii celui rău. „Dacă aceia care susțin Reforma Sanitară duc lucrurile la extrem, oamenilor nu li se poate găsi vină dacă se dezgustă de așa ceva. Prea deseori credința noastră religioasă este făcută în felul acesta de ocară și în multe cazuri aceia care văd astfel de dovezi de inconsecvență, nu mai pot fi făcuți după aceea să creadă că în reforma aceasta poate fi ceva bun. Acești extremiști fac mai mult rău în cîteva luni, decît pot îndrepta în timpul vieții întregi. Ei s-au prins la o lucrare de care Satana simte plăcere să se înfăptuiască”. (D.H. 169 par. 315).

Efectele negative se resimt și asupra comunității prin aceea că ei paralizază puterile. „Lucrarea pe care am căutat să o construim solid este pusă în încurcătură de lucrurile străine pe care Dumnezeu nu le-a cerut și puterile comunității sînt paralizate”. (Idem 179/327). „Reformele duse la extrem poate că se potrivesc unor oameni anumiți, care au cu ce să înlocuiască ceea ce lasă la o parte; dar această grupă de oameni este doar o minoritate față de aceia pentru care toate aceste puneri la încercare par a nu fi trebuincioase. Unii încearcă să se abțină de la ceea ce a fost declarat ca dăunător. Ei nu dau organismului hrana corespunzătoare și ca urmare ajung slabi și neîn stare de a lucra. În felul acesta Reforma Sanitară este făcută de ocară. Lucrarea pe care noi ne-am străduit să o ridicăm solid ajunge să fie tulburată de lucruri străine pe care Dumnezeu nu le-a cerut. Puterile bisericii sînt împiedicate”. (Idem 178, par. 324).

Nu există scuză pentru a fi extremist, „Nu mergeți la extrem în ce privește Reforma Sanitară. Unii dintre ai noștri sînt foarte nepăsători cu privire la Reforma Sanitară. Dar pentru faptul că unii sînt cu mult înapoi, voi, pentru ca să le fiți pildă, nu trebuie să fiți extremiști”. (Idem, 176 par. 324).

Extremismul este de fapt o manifestare a îndreptățirii de sine, a îndreptățirii prin fapte. Mîntuirea

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săra-cilor Evanghelia; M-a trimis să tîmăduiesc pe cei cu inima zdrobită”... Luca 4, 18.

este însă darul lui Dumnezeu. Ea se obține numai prin îndreptățirea Domnului Hristos atribuită nouă prin credință, faptele fiind rodul sau manifestarea practică a acestei credințe mîntuitoare. Baza tuturor religiilor necreștine, sau creștine apostaziate constă în îndreptățirea prin fapte. Deci nu este vorba numai de mîncare și îmbrăcăminte, de muncă și odihnă, ci de un principiu fundamental al credinței noastre. Desăvîrșirea nu este direct proporțională cu povorile pe care ni le luăm asupra noastră, ci cu înțelegerea corectă a voinței lui Dumnezeu și conformarea cu ea. „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în numele Tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea”. (Mat. 7, 22.23). Prin urmare nu o reformă cu orice preț, nu o reformă de dragul reformei, nu o reformă a cărei ștachetă să fie ridicată la un nivel la care alții nu pot ajunge și apoi să faci din ea un etalon pentru alții și un prilej de încredere personală. Este necesară o reformă rațională, echilibrată, o reformă pentru toți, accesibilă tuturor, de pe urma căreia fiecare, în funcție de particularități individuale, să poată avea maximum de binecuvîntări. De aceea serva Domnului spune în privința aceasta:

Extremismul nu este o dovadă de sfințire. „Am văzut că voi aveți păreri greșite căci vă chinuiți corpul, lipsindu-vă de alimente hrănitoare. Acestea fac pe unii din comunitate să creadă că fără îndoială Dumnezeu este cu voi căci altfel nu ați fi în stare

să vă lepădați de voi înșivă și să vă jefuiți în felul acesta. Dar am văzut că nimic din toate acestea nu vă va face mai sfinți. Păgînii fac toate acestea dar nu primesc nici un fel de răsplată pentru ele. Un duh zdrobit și smerit inalienabil lui Dumnezeu este de mare preț în fața Lui”. (D.H. 174/323).

Sinceritatea nu este suficientă. „Mulți au înțeles greșit Reforma Sanitară și au primit idei sucite cu privire la ceea ce înseamnă o bună viațuire. Unii cu toată sinceritatea își închipuie că o dietă bună este făcută mai ales din supe de cereale. Consumarea în mare măsură de supe de cereale nu va asigura sănătatea pentru organele digestive deoarece supele acestea sînt aproape la fel cu lichidele”. (Idem 173/321).

Nu născociți cruci și strîmtorări. „Am văzut că Dumnezeu nu cere de la nimeni să se apuce de o economie atît de aspră încît să slăbească sau să strice templul lui Dumnezeu. Sînt datorii și cereri în Cuvîntul Său pentru a umili comunitatea și a face pe membri să-și smerească sufletul și de aceea nu este nevoie de a aduce alte cruci și a născoci alte datorii care să chinuie trupul pentru a da naștere la umilință. Toate acestea sînt în afara Cuvîntului lui Dumnezeu. (Idem 174/323).

Nu duce lucrurile pînă la extrem. „Iubitul meu frate, tu nu trebuie să faci din dietă un mijloc de punere la încercare pentru poporul lui Dumnezeu, deoarece el va pierde încrederea în acele puncte de credință care sînt duse pînă la extrem. Domnul dorește ca poporul Său să fie rațional în toate punctele Reformei Sanitare, dar nu trebuie să fim extremiști”. (Idem 177 par. 324).

Nu puneți măsuri neadevărate. „Și dacă vă îndemnăm să nu mincați peste măsură, chiar și din cea mai bună calitate de alimente, de asemenea îndemnăm pe cei extremiști să nu pună niște măsuri neadevărate și apoi să caute să aducă pe fiecare la măsurile acelea”. (Idem 180 par. 328).

Stă în puterea noastră, ca printr-o consacrare deplină, printr-o cunoaștere și însușire corectă a principiilor de viațuire sănătoasă, prin studiu, rugăciune și stăruință, să nu cădem victime ale extremismului într-un sens sau altul. Extremismului trebuie să i se substituie principiul a căror eficiență să se adevărească prin clădirea de caractere înțelepte, blinde și pașnice. „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. (Ia:ob 3, 17). „Este timpul ca ceva să se facă pentru a împiedica pe astfel de extremiști să susțină Reforma Sanitară. Ne putem lipsi de lucrările și cuvintele lor, deoarece ei strică mai mult decât sînt în stare să îndrepte cei mai înțelepți și cei mai inteligenți oameni, cu cea mai bună influență pe care o pot exercita. Este cu neputință și pentru cei mai bine calificați susținători ai Reformei Sanitare să refacă pe deplin părerea publicului, în ce privește prejudecățile pe care le-au primit prin purtarea rea a acestor extremiști și de a pune marele subiect al Reformei Sanitare pe o bază bună în localitatea pe unde s-au arătat oamenii aceștia. Ușa mai este închisă într-o mare măsură, așa încît necredincioșii nu pot fi ajunși nici cu adevărul cu privire la Sabat sau la apropierea venirii Mîntuitorului nostru. Și cele mai prețioase adevăruri sînt date la o parte de oameni ca neavînd preț să fie ascultate. Oamenii aceia sînt amintiți ca reprezentînd și pe reformatorii în cele ale sănătății și pe cei ce țin Sabatul în general. O mare răspundere zace asupra acelor care s-au dovedit în felul acesta o piatră de poticnire pentru necredincioși”. (Idem 180-181 par. 329).

„Marea înfringere a venit de acolo că a fost lăsată în grija unor minți neînțelepte și au dus-o la așa extreme, încît au dezgustat pe oameni în loc de a-i atrage la ea...

Dar există minți așa fel alcătuite încît sînt gata să primească orice ar avea înfățișare că este o dietă sau o altă reformă aspră. Frații mei, doresc ca voi să fiți cumpătați în toate privințele, dar fiți cu grijă să nu treceți de măsură sau să duceți instituția noastră pe o cărare atît de îngustă încît în cele din urmă totul să devină un singur punct. Nu trebuie să vă luați după părerile subite ale oricui, ci să fiți oameni cumpăniți, liniștiți și încrezători în Dumnezeu”. (Idem 183 par. 331). „Purtarea inconsecventă a unuia se întinde asupra întregului grup al credincioșilor; de aceea, atunci cînd cineva trece la extreme, lucrarea lui Dumnezeu are de suferit pagube mari”. (Idem 181 par. 330).

„Eu nu susțin nici o extremă”, zice serva Domnului. „Dar cercetîndu-mi manuscrisele, am văzut ce mărturie hotărîtă s-a dat, cum și înștiințările cu privire la primejdiile care vin asupra poporului nostru prin imitarea obiceiurilor și practicilor lumii în îngăduirea de sine, împlinirea poftelor și îngîmfarea în îmbrăcăminte. Inima mea este bolnavă și tristă de starea de lucruri din timpul de față. Mulți spun că unii din frați au pus prea mare accent pe lucrurile acestea. Dar deoarece unii au lucrat fără băgare de seamă impu-

nînd fără încetare părerile lor cu privire la Reforma Sanitară, va îndrăzni cineva să rețină adevărul asupra subiectului acestuia?” (Idem 183 par. 332).

„Cei care înțeleg legile sănătății și care sînt conduși de principii, se vor feri de extreme atît în îngăduințe cît și în restricții. Dieta lor este aleasă nu pentru simplul motiv al mulțumirii gustului lor, ci pentru întărirea corpului lor. Ei caută să-și păstreze orice putere în cea mai bună stare pentru a servi cît mai bine pe Dumnezeu și pe oameni. Gustul stă sub controlul rațiunii și al conștiinței și sînt răsplătiți cu sănătate la corp și la minte”. (Idem 171 par. 316).

Fiecare membru are datoria de a cunoaște principiile spirituale și ale viețuirii sănătoase. Ele nu se pot despărți. Extremismul este expresia ignoranței și nu de puține ori reflectă o anumită stare a minții și caracterului. Cea mai gravă poziție pe care cineva o poate adopta este aceea de a se crede suficient de instruit pentru a mai primi învățătură, de a crede că stă bine și a ține cu încăpăținare la aceasta. O astfel de poziție închide ușa oricărui progres. De aceea să cerem în umilință de la Domnul lumină în privința aceasta.

Dr. Ene Paulini
Brăila

„Va răsări soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui”. Mal. 4.2

CE TREBUIE SĂ PREDIC ?

(II)

„Ce am văzut și am auzit,
aceea vă vestim și vouă... Și
părțasia noastră este cu Tatăl și
cu Fiul Său, Isus Hristos”. (1
Ioan 1, 3).

Într-o comunitate se găsea un pastor foarte bine pregătit, un om serios, care se înforsese tocmai de la un curs special dintr-o instituție teologică, unde primise cunoștințe profunde pentru chemarea sa. El prezenta cu competență marile adevăruri ale Bibliei, într-un limbaj ales și o gândire profundă. Cu toată măiestria expunerilor sale, cu tot efortul său intelectual, comunitatea arăta semne de nemulțumire: credincioșii doreau cu ardoare să audă ceva mai mult despre persoana Domnului Isus Hristos. Într-o dimineață, pastorul a fost surprins când a găsit, pe amvon, un bilet pe care se găseau scrise următoarele cuvinte: „Frate pastor, am vrea să vedem pe Isus”, (Ioan 12, 21). La început s-a supărat, dar cu cât se gîndea mai mult la acest incident, cu atât a ajuns la ideea că de fapt aceasta era datoria sa, privilegiul său, funcția lui cea mai înaltă de a predica pe Hristos, de a prezenta ascultătorilor săi persoana divină-umană a lui Isus Hristos, prin prisma sacrificiului Său ispășitor. De atunci, el a căutat pe Dumnezeu cu rugăciuni stăruitoare iar atitudinea lui s-a schimbat fundamental și odată cu aceasta, întregă viața, întregul lui sistem de predicare.

După un timp, urcîndu-se ca de obicei la amvon tresări la descoperirea, în același loc, a unui bilet pe care erau scrise, cu același caracter de litere ca cel din trecut, cuvintele: ... „Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul” ... (Ioan 20, 20).

Primilor ucenici li s-a cerut credință în Isus Hristos ca Mesia trimis de Dumnezeu și credință în moartea Sa ca preț de răscumpărare stabilit de Dumnezeu pentru păcat. Creștinismul reprezenta și atunci credința lui Hristos. Argumentele lor folosite față de oameni erau scoase din profețiile Vechiului Testament și din lucrarea și minunile Mîntuitorului. Isus era pentru ei împlinirea tuturor speranțelor aflate în descoperirile profeților și noi nu trebuie să alergăm după alte argumente. Acesta era subiectul lor de predilecție; „făgăduințele lui Dumnezeu, oricite ar fi ele, toate în El sînt ‚da’; de aceea și ‚Aminul’, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu”. (2 Cor. 1. 20).

A predica pe Hristos nu înseamnă numai repetarea celor spuse de Isus, ci și cele ce a făcut Isus, ce a fost Isus pentru omul păcătos și ce este în stare Isus să facă pentru mîntuirea celor ce cred în El.

În Domnul Hristos, Dumnezeu a fost descoperit oamenilor. (Ioan 14, 7-11). În învățăturile și lucrarea Sa, în relațiile Sale cu alții, în suferințele Sale, în moartea și învierea Sa, în toate acestea Isus ne-a descoperit pe Tatăl. Nici unul din acești factori sau evenimente importante nu pot și nu trebuie să fie omise din predica noastră.

Filozofii din Atena l-au ascultat pe apostolul Pavel pînă la punctul cînd le-a vorbit despre învierea lui Isus. Citiți capitolul 17 din Faptele Apostolilor și veți observa că ei l-au ascultat pe Pavel în desfășurarea istoriei trecutului, vorbind despre umanitate și despre Dumnezeu. Ei l-au urmărit cu atenție, dar în momentul cînd Pavel le-a spus despre Isus și învierea Sa, „unii își băteau joc, iar alții au zis: ‚asupra acestor lucruri te vom asculta altădată”. (Fapte 17, 32). Așa se întîmplă și astăzi. Cînd vorbești despre Isus Hristos unii „își bat joc”, iar alții amină pentru altă dată ascultarea cuvintelor răscolitoare de inimi și conștiință ale Evangheliilor. Astfel, pe colina lui Marte, apostolul a predicat pe Hristos și unii au crezut pe baza acelei predici. Ei făceau parte dintre cetățenii de seamă ai orașului, dintre care sînt amintiți Dionisie Areopagitul și o femeie numită Damaris. Probabil că aceasta era o femeie importantă și populară în Atena, pe vremea aceea. Inima apostolului a tresărit de bucurie văzînd pe acei oameni remarcabili răspunzînd la propovăduirea sa și primind pe Isus. Exprimare într-un poem, vorbind

despre Damaris, i s-au spus lui Pavel următoarele cuvinte: „Cînd am predicat pe Hristos și cînd ea a auzit istoria Sa/ Ah! este posibil pentru oameni un asemenea succes? Cu îndrăzneală, Împăratul meu, am întrezărit slava Ta/ Și cu încredere am dezvăluit excelența Ta,/ Ca să ajungă pînă la inima ei”./ Dar nimeni dintre noi nu va cunoaște adevărata Lui „exelență” pînă nu-L vom predica pe El crucificat, singura noastră speranță, dar o speranță plină de slava unei lumi pierdute și răscumpărată prin El.

Fiecare lucru din Biblie se referă la „vestea cea bună a Evangheliei”. Chiar Vechiul Testament constituie temelia ei și constatăm că Evangheliile izbucnesc ca niște raze de lumină din cuvintele profeților și „văzătorilor” vremurilor trecute. Cine putea să cunoască mai bine ce va reprezenta Noul Testament decît acei bărbați care au cunoscut Biblia Vechiului Testament și au fost inspirați să întregească Cuvîntul lui Dumnezeu oferit omenirii? Apostolul Pavel a fost unul dintre scriitorii care au scris epistolele. Dacă doriți să cunoașteți formula pauliniană a faptelor Evangheliei, o puteți găsi în 1 Corinteni 15, 1-4, unde el se exprimă astfel: „Vă fac cunoscut frașii Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sînteți mîntuiți, dacă o țineți așa cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu; că Hristos a murit pen-

tru păcatele noastre după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi". Iată, în concepția lui Pavel, că toate lucrurile gravitează în jurul persoanei lui Isus Hristos.

Apostolul Pavel continuă și scoate în evidență pe aceia care au văzut pe Hristos, după învierea Sa. Enumeră martorii ca să dovedească că El a înviat. Aceasta este Evanghelia: Hristos crucificat pentru păcatele noastre, înviat și biruitor, „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților”. (Rom. 1, 4). Apoi, vorbind despre rezultatele morții și ale învierii lui Hristos în Epistolele către Romani și Galateni, vede faptele acestea din punct de vedere judiciar. În Efeseni și Coloseni și în altele din epistolele sale, vom găsi rezultatele sacrificiului Mântuitorului pentru noi din punct de vedere al locurilor cerești și ceea ce a făcut Isus pentru noi și va mai face, Ioan, în cartea Apocalipsei, dezvăluie marele Său plan pentru omenire, întoarcerea Sa și întemeierea Impărăției Slavei Sale, — toate fundamentate pe moartea Sa ispășitoare și răscumpărătoare, pe cruce.

Predicatorul H. M. S. Richards, vorbind despre adevărata predică ce înfățișează pe Hristos, scrie într-una din lucrările sale astfel: „Noi nu predicăm pe Hristos Cel crucificat și Evanghelia când tratăm despre starea celor morți și doar în trecut amintim ceva despre cruce, sau facem un apel pentru a impresiona pe oameni. Aceasta nu este tot una cu a predică pe Hristos. Pe mine nu mă îngrijorează dacă oamenii sînt conștienți sau nu în moarte, afară dacă acest adevăr leagă pe cineva de Hristos. Nu mă îngrijorează prea mult cînd cineva crede sau nu că Simbăta este ziua a șaptea atîta timp cît Hristos nu este implicat în această zi. Pentru mine a predică despre starea omului în moarte înseamnă o problemă afirmativă și rezolvată. Atîta timp cît există viață în Hristos, nu mă voi ocupa de partea negativă a problemei. Folosesc toată credința mea și cred că Isus va oferi viață, la a doua Sa venire, tuturor celor ce cred în El și pentru că există înviere în Isus Hristos. Am văzut oameni murind; am asistat adesea la dezgroparea osemintelor omenești; am stat gînditor în fața multor mumi în muzeele mari ale lumii și am urmărit cu tristețe ruinele unor vechi și vestite civilizații. Ceea ce doresc cititorilor mei, este de a fi în stare să spună că Isus a murit și a înviat; că viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și cînd El, care este viața noastră, va veni pe norii cerurilor, atunci și noi vom apare cu El în slavă. (Col.

3, 3-4). Vreau să trăiesc și vreau să ajung la starea de nemurire; și pentru aceasta pun întreaga mea speranță în Hristos. În mintea mea, starea celui mort va fi predicată ca o afirmație minunată și glorioasă în faptul învierii lui Hristos. Sabatul este Sabatul lui Hristos, dovada puterii Sale creatoare. Isus este în Sabat și Sabatul este în Hristos; altfel n-avez interes pentru el. Eu cred că

1. Trebuie să umbli cu Dumnezeu dacă dorești să predici pentru el.
2. Modul prezentării nu este mai puțin important decît conținutul predicii.
3. Vorbește ca și cum ai predică atunci cînd ai sta înaintea lui Dumnezeu.
4. Întreabă-te adesea: Ce ar gîndi Isus despre predică mea?
5. Un predicator sincer face mai mult decît zece predicatori elocvenți care se opresc aici.
6. Trăiește ordonat și nu vei predică rău.
7. Sub binecuvîntarea lui Dumnezeu nu vei pregăti niciodată o predică pe care s-o regreti și în veșnicie.
8. Starea inimii hotărăște soarta predicii.
9. Nu începe a te pregăti pînă cînd nu te-ai hotărit definitiv dacă dorești laudele oamenilor sau a cîștiga sufletele lor.
10. Pregătește-ți inima și apoi predică.
11. Pregătește-ți predică avînd înaintea ta scaunul judecării cerului.
12. În pregătirea ta nu uita că această predică ar putea fi ultima pe care unii dintre ascultătorii tăi ar mai auzi-o din partea ta.
13. Cînd îți pregătești predică uită de tine însuși.
14. Dacă dorești să ai o predică folositoare, trudește-te să faci una bine pregătită.

fiecare dintre noi poate înfrumuseța predică sa despre toate lucrările mîntuirii în lumina crucii și a învierii lui Isus. O astfel de Evanghelie au predicat apostolii și cred că o astfel de Evanghelie trebuie să predicăm și noi”.

Spiritul Profetic spune: „Primul și cel mai important lucru este acela de a înduioșa și supune sufletul prin prezentarea Domnului Isus Hristos ca Mîntuitor care iartă păcatul. Niciodată nu trebuie prezentată o predică sau lecturi din Biblie, fără ca ascultătorii să fie îndreptați „spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29). Fiecare doctrină adevărată face din Hristos punctul culminant și fiecare precept primește putere din cuvintele Sale.

„Înalță înaintea ascultătorilor crucea de pe Calvar. Arată ceea ce a provocat moartea lui Hristos:

călcarea Legii. Nu îngăduiți ca păcatul să fie tănuț sau tratat ca un lucru de mică importanță. El trebuie să fie prezentat ca o vină adusă împotriva Fiului lui Dumnezeu. Apoi, îndreaptă privirea oamenilor spre Hristos, și spune-le că nemurirea se poate căpăta numai dacă El primește pe El ca pe Mîntuitorul lor personal”. (Mărturiile vol. 5, p. 53, 54).

Mereu și mereu Spiritul Profetic subliniază necesitatea de a predică Evanghelia. Oriunde apare strălucind lumina adevărului, inimile trebuie să fie deșteptate și convertite. Evanghelia trebuie să fie vestită la toate națiunile pămîntului... Păcătoșii trebuie să fie îndreptați spre Mîntuitorul crucificat pe cruce și din gura multora să se audă invitația: Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (S.E. 25).

Misiunea noastră de azi este să predicăm un Mîntuitor crucificat, o solie clară și pătrunzătoare; și nu numai așa, dar predicarea noastră să fie însoțită și de putere, de puterea Duhului Sfînt. Există putere în viața mea? Și dacă nu, de ce nu? Cum aș putea predică despre un Hristos crucificat dacă Acesta n-a schimbat propria mea viață, dacă puterea lui Dumnezeu în Isus Hristos n-a fost descoperită în mine? Dacă aș predică pe Hristos cel crucificat, așa cum așteaptă El de la mine acest lucru, atunci cei care mă ascultă vor căpăta convingerea că sînt păcătoși și au nevoie de un Mîntuitor.

Un pastor, după ce și-a terminat prezentarea unui subiect biblic care a adus o oarecare convingere asupra ascultătorilor săi, a fost întîmpinat cu întrebarea: „Dumneavoastră credeți într-adevăr ce ați predicat?” „Da”, a răspuns pastorul „cred cu toată convingerea mea”. „Este problema chiar așa de importantă și stringentă?” întrebă din nou ascultătorul cu vădită îngrijorare. „Da, cu toată siguranța”, în timp ce cu Biblia în mîină voia să aducă noi argumente în susținerea verbală. Atunci omul izbucni în cuvintele: „O, dacă acesta este adevărul, atunci ce trebuie să facem noi?”

„Ce trebuie să facem noi?” gîndi pastorul; „noi!” Ce-a vrut să spună omul acesta? Întrebarea își făcea drumul stăruitor spre inima sa. Se retrase să se mărturisească lui Dumnezeu și să-L întrebe ce are de făcut. În timp ce se ruga, veni asupra lui, cu o putere copleșitoare, gîndul că el n-ar fi prezentat cu suficiență seriozitate semnele realităților veșnice pentru o omenire în primejdie. Trei săptămîni locul său la amvon a fost gol. În timpul acesta a căutat răspunsul la întrebarea: „Ce trebuie să facem noi?” Apoi, pastorul s-a întors la postul său cu ungherea de la Cel Sfînt. Era con-

vins că predicarea lui de pină atunci făcuse o slabă impresie asupra ascultătorilor săi. Acum simțea povara teribilă a sufletelor date în grija sa și cind urcă din nou amvonul, simțea că nu mai este singur. Avea înaintea sa o lucrare importantă de făcut, dar știa că Dumnezeu este cu el. Înaintea ascultătorilor înălța acum pe Mintuitorul și iubirea Sa nemărginită. Faptul acesta a însemnat descoperirea Fiului lui Dumnezeu oamenilor păcătoși care a produs o așa de mare redășteptare, încît a cuprins întreg districtul său.

Tema noastră dominantă și pasiunea noastră veșnic neimplinită trebuie să fie „Hristos și El răstignit”. Unul dintre pastori a lăsat scris următoarele despre misiunea sa: „Îmi dau seama cu toată claritatea că fiecare frază rostită de la amvon trebuie să sugereze pe Hristos și cu fiecare predică trebuie să aducem cea atmosferă în care ascultătorii să îngenunche la picioarele lui Hristos. În Isus există un farmec irezistibil: fără El, predica poate fi frumoasă dar va fi lipsită de parfumul cerului. Cu Hristos fiecare va fi săturat, deși oamenii pot fi diferiți în gusturi și obiceiuri. După Isus fiecare suflet omnesc se înduioșează și numai în El, Singurul, toate sufletele se unesc... Astfel îmi apare ca o datorie sfîntă să dezvălui figura maiestoasă a lui Isus în fiecare predică și ca o încoronare eu, pastorul, să dispar în El”. În crucea lui Hristos eu sînt slăvit, / Înălțat peste ruinele timpului / Toată lumina istoriei sacre, / Se adună împrejurul chipului Său sublim / Nenorociri și binecuvîntări, suferințe și plăceri / La cruce sînt sfințite; / Pacea acolo nu cunoaște măsură / Iar bucuriile tuturor vremurilor, te copleșesc. /

Calvarul a fost o necesitate urgentă, pe care Dumnezeu a cunoscut-o și a prevăzut-o înainte de întemeierea lumii și pentru care El a luat măsurile de rigoare. Găsim profeția singelui chiar în primele capitole ale Bibliei. Prima predică care s-a rostit, a fost aceea din Geneza 3, 15: „Sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui”. Și astăzi, pastorul „cu ochii deschiși spre răsplătire”, nu va putea omite nevoia cea mare a omului: problema eliberării de păcat. Acesta este „marele handicap” — păcatul și eliberarea din robia lui chinuitoare. Teologia necesară pentru momentul actual trebuie să fie, mai presus de toate, o teologie a păcatului că Dumnezeu îl urăște, că Dumnezeu nutrește milă față de problema aceasta, că Dumnezeu ne salvează de păcat prin Isus Hristos Cel răstignit pe crucea Golgotei, că Dumnezeu aplică o dreptate inflexibilă față

„El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția Lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”. Marcu 1.15.

de păcat — dar toate acestea în lumina bunătații, a milei, a iubirii și a ispășirii lui Hristos, Mintuitorul nostru.

„Și fără vărsare de sînge nu este iertare” (Evr. 9, 22). „În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”. (Fapte 4, 12). Marea noastră nevoie de astăzi, este nevoia de o Evanghelie pozitivă. Lumea este bolnavă datorită contradicțiilor. Noi nu vom predica niciodată despre îndoielile noastre ci despre adevărul pe care l-am găsit. Judecățile lui Dumnezeu se fac simțite iar singura noastră protecție este aceea pe care o dă Dumnezeu dîndu-ne toate lucrurile prin Isus Hristos. El spunea pe vremuri: „Eu voi vedea sîngele și voi trece pe lîngă voi”. (Exod 12, 13).

Iubitul meu pastor și coleg; ai primit pecetea singelui ispășitor vărsat pe Golgota? Cînd predici, năvălește el aievea ca să cuprindă

întreg amvonul și imaginea lui Hristos să atragă privirile ascultătorilor? Acoperă el inima ta? Spală sîngele lui Hristos fiecare conștiință care ascultă predica ta? Ce mare privilegiu este să predici pe Hristos! Nu există nimic mai minunat, nici o expunere mai emoționantă și nici o bucurie mai satisfăcătoare... Fie ca predicarea noastră să includă totdeauna pe Hristos și pe El răstignit. Este tot ce satisface nevoia omului păcătos — eliberarea lui de păcat și moștenirea Împărăției lui Isus. Să fie predica noastră scara care să urce pe fiecare din ascultătorii noștri spre cerul lui Dumnezeu, să creeze atmosfera curată a Noului Pămînt și atunci răsplata covenită servului credincios, „pe care l-a pus stăpinul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărîtă”, ne va umbri și pe noi...!

Pastor
C. Alexe

Prin Duhul Domnului

„Cuvîntul Domnului către Zorobabel, sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul.“

Zah. 4,6

Zorobabel, fiul lui Sealtiel, unul dintre descendenții lui David, pe cînd se afla în Babilon, a fost chemat de Dumnezeu să aducă la îndeplinire lucrul pentru care venise la existență: reconstrucția Templului din Ierusalim. Acceptînd planul divin, Zorobabel a pornit spre Ierusalim însoțit de un mare convoi de compatrioți ce erau însuflețiți de același gînd. Prin aceasta ei doreau să șteargă pata idolatriei care fusese cauza deportării lor și să recapete prestigiul și slava pierdută prin nimicirea Templului zidit de Solomon.

Sosind la destinație au început lucrul pentru care s-au repatriat. Pe parcursul celor aproape cincisprezece ani trecuți, (536—522 în. Hr.) Zorobabel a fost confruntat cu obstacole și dificultăți serioase care tindeau să zădărnicească lucrările. N-au lipsit nici aceia care fățiș propovăduiau eșecul misiunii sale. El însuși se afla în cumpănă. În acele circumstanțe descurajatoare, Dumnezeu i-a trimis o solie de îmbărbătare și de curaj asigurîndu-l că lucrarea începută se va face totuși în ciuda greutăților ivite.

În adevăr, la început viața inflăcăraților patrioți a fost neînchipuit de grea dar în același timp plăcută pentru că se aflau în patria mamă după care suspinseseră vreme îndelungată. Mai întîi ei au trebuit să-și facă un adăpost unde să-și odihnească capul. Cu tot zelul lor arzător, altarul de jertfă a fost zidit abia după șapte luni de la sosirea în țară, iar reconstrucția a început în anul următor în condiții materiale extrem de grele.

Atunci cînd, în sunetul trîmbițelor, s-a pus temelia Templului, mulțimea poporului cu veselie dar și cu evlavie cînta și slăvea pe Dumnezeu „căci este bun și îndurarea Lui ține în veac“. Dar, în mijlocul bucuriei și cîntărilor de preamărire ale celor curați la inimă, în acele zile de triumf și entuziasm, s-a auzit și o notă disonantă. Unii leviți, preoți și capi de familie care cunoscuseră templul lui Solomon, comparau slava aceluia cu

simplitatea și inferioritatea celui ce se ridica. Unii dintre ei plîngeau chiar, cu vaiete, astfel că nu se distingeau glasul bucuriei de glasul întristării. Vociferările, bocetele și comentariile nefavorabile au avut o influență descurajatoare asupra ziditorilor. Lucrătorii se puteau întreba: pentru ce să continuăm zidirea unei case care încă de la început este criticată pe față și provoacă atîta jale? Dar, dacă defecțiunile care și-au exprimat îndoiala în izbînda planului divin ar fi putut vedea rezultatul lipsei lor de încredere s-ar fi înapămintat!

Samaritenii, popor rezultat din căsătoriile mixte ale israeliților cu popoarele asiatice strămutate în Samaria de asirieni, avînd o religie ce consta dintr-un amestec de iudaism cu păgînism și care popula nordul Palestinei, s-au oferit să-i ajute la reconstrucția Templului. Prin aceasta ei urmăreau să introducă printre iudei practici idolatre, să le frîneze lucrul început, să le compromită credința printre celelalte popoare și să atragă dizgrația lui Dumnezeu asupra lor. Dar, prin Duhul lui Dumnezeu, Zorobabel le-a înțeles intențiile și a renunțat la serviciile oferite.

Ei însă nu s-au lăsat. Îndrumați de cel rău, au folosit diverse mijloace și au muiat inima poporului ca să-l împiedice să zidească. Pe unii dintre constructori i-au mituit cu preț de argint iar pe alții i-au amenințat cu diferite pedepse. Totodată, prin Tatnai au pus la îndoială autenticitatea actului de autorizare a construcției. Printr-o scrisoare trimisă lui Gaumata, presupusul frate și urmaș al lui Cambise, s-a cerut să se facă cercetări în arhivele centrale.

În acest timp, treptat și subtil își făcuse loc printre iudei și o mentalitate străină voinței lui Dumnezeu, astfel că numărul și entuziasmul poporului care lucra scădea treptat. În această descurajantă situație, în loc să susțină acțiunea începută, o parte din bătrîni poporului criticau deschis calitatea lucrului, temeiul legal, și ca urmare Dumnezeu le reținea binecuvîntările materiale.

Unii, credeau chiar că n-ar fi sosit încă timpul reclădirii templului și în consecință lucrările trebuiau sistate. Acest curent fiind predominant, lucrul a fost provizoriu oprit. În acea vreme de grea încercare, conducătorii spirituali au înălțat cereri și mijlociri către Cel Atotputernic. Ca urmare a situației create, răspunsul lui Dumnezeu le-a fost transmis prin profetii Hagai și Zaharia: „Lucrul acesta se va face nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul“.

Textul acesta sugera nu numai continuarea și încheierea cu bine a lucrului început, ci și faptul că planul reconstrucției în sine fusese conceput și realizat pînă în stadiul atins de Duhul lui Dumnezeu. Într-adevăr decretul lui Cir care cerea ca cei ce sînt din poporul iudeu oriunde s-ar afla ei să se suie la Ierusalim și să zidească acolo Casa Domnului, (Ezra 1, 3-4), fapt petrecut în timpul vieții sale și a urmașului său Cambise n-a fost doar o expresie a planului său de administrare, ci o materializare a uneia din hotărîrile luate în Sfatul Cerului. Profetul Isaia, cu circa o sută de ani înainte, primise din partea lui Dumnezeu descoperirea că Cir, în calitate de reprezentant al autorității civile, precum și Zorobabel, care era reprezentantul autorității religioase, fuseseră destinați de Dumnezeu să pună temelia reconstrucției Templului.

Prin experiența lui Daniel în groapa cu lei, Cir a fost profund impresionat văzînd atotputernicia Dumnezeului lui Israel. Mai tîrziu, după ceremonialul investirii sale ca succesor al lui Darius, Daniel ca reprezentant al lui Dumnezeu i-a prezentat și mesajul cerului în care Cir a citit cu uimire: „Așa vorbește Domnul, sfîntul lui Israel către unsul Său Cir. Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști pentru că să se știe de la răsăritul soarelui pînă la apusul lui că afară de Mine nu există Dumnezeu. Din dragoste pentru robul Meu Iacob și pentru Israel alesul Meu, te-am chemat pe nume înainte ca tu să Mă cunoști. Te-am ridicat ca să dai

drumul poporului Meu și să pui temelii Templului Meu din Ierusalim. (Is. 44, 28 ; 45,1).

Cir a fost adinc mișcat. El medita serios asupra deciziei ce urma să fie luată. Și pentru că influențe contrarii se exercitau asupra lui, Gabriel a fost trimis să-l determine spre cele bune. Insuși Mihail, căpetenia cea mai de seamă a cerului, i-a venit în ajutor. Hotărârea cea mare a fost luată. Un decret pentru repatrierea israeliților și pentru reconstrucția Templului a fost semnat. De fapt, aceasta a fost o contrasemnătură pe decretul ce fusese emis de Suveranul Universului. Aceasta a fost o ilustrare a adeziunii și a conlucrării autorității omenești cu cea divină. De altfel, în documentul respectiv, el recunoștea deschis: „Dumnezeul cerurilor mi-a poruncit să-I zidesc o Casă la Ierusalim“.

În lumina acestor evidente dovezi de călăuzire providențială de care

oamenii lui Zorobabel erau conștiinți, par de neînțeles și fără justificare murmurul, tergiversările și împotrivirile multora dintre contemporanii lui Zorobabel. De aceea, dat fiind situația respectivă, solia plină de optimism, că lucrarea începută se va face, era o binevenită încurajare pentru cei ce se rugau lui Dumnezeu pentru călăuzire și sprijin corespunzător nevoilor acestor zile.

Mai este vrednic de reținut și faptul că la scrisoarea lui Tatnai, prin care solicita instrucțiuni pentru viitor, el a primit curind din partea lui Darius fiul lui Histaspes, următorul înscris: „Cir a poruncit să se zidească o casă la Ierusalim. Acum deci Tatnai și tovarășii tăi, dați-vă la o parte și lăsați lucrările să meargă înainte. Eu, Darius, am dat această poruncă. Ea să fie împlinită întocmai“. (Ezra 6, 3-12).

Nu pare sigur că la data înscrisului respectiv (519 în. Hr.). Daniel

ar mai fi fost în viață). De aceea putem înțelege că și de data aceasta a avut loc intervenția directă a Duhului lui Dumnezeu. Și aceasta nu numai în obținerea drepturilor necesare pentru continuarea lucrărilor, dar și în realizarea lor, care s-au efectuat în patru sau cinci ani după aceea. Minunată desfășurare a puterii Duhului lui Dumnezeu, care a avut loc pentru ca să se împlinească cuvântul rostit: „mîinile lui Zorobabel au pus temelii Casei acesteia și tot mîinile lui o vor isprăvi!“

Templul și reconstrucția lui oferă o reală bogăție de adevăruri și învățături. Aceasta este o lucrare simbolică. Atît Templul zidit de Solomon, cît și cel rezidit de Zorobabel constituiau doar un instrument pe care cerul îl folosea în salvarea omenirii din păcat. Scopul urmărit era ca din acel loc Dumnezeu să-și desfășoare bogăția harului Său spre răscumpărarea celor pierduți. El își îndeplinea menirea numai în măsura în care era un sălaș în care Dumnezeu să locuiască și de unde să influențeze omenirea pînă la marginile pămîntului. De fapt, Templul era un tip care prin caracteristicile sale reprezenta pe omul individual sau gruparea de credincioși organizată ca biserică a lui Dumnezeu.

Inițial, Creatorul a intenționat ca trupul fiecărui om să fie un templu sau o locuință a Sa, care să reflecte desăvîrșirea și frumusețea caracterului Său. Așa a fost pînă în momentul cînd în viața omului, din afara lui s-a introdus păcatul un element nou, ca un agent străin. El a provocat asupra psihicului și fizicului său fenomene destructive și degradante, care i-au alterat și viciat natura, precum și relațiile cu semenii și Creatorul său. Pe panta decăderii, omul a coborît pînă la treapta morții și a neființei.

Însă Dumnezeu nu l-a părăsit. El a conceput un plan al refacerii și al recuperării omului, un proiect care prevedea desfășurarea unui proces spiritual care să realizeze întipărirea chipului lui Dumnezeu în sufletul omenesc.

Această lucrare a fost înfățișată prin rezidirea templului din vremea lui Zorobabel, realizată prin Duhul Domnului. Un profet din vechime se întreba: „poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos petele?“ Evident că nu! Tot astfel omul nu poate singur să facă binele și prin sine să se schimbe revenind la starea de neprihănire de la început. Așa este, la oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putință. „Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sînteți deprinși să

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-azis : „Luați Duh Sfînt!“ Ioan 20,22

faceți răul? (Ier. 13, 23). „Isus S-a uitat țintă la ei, și le-a zis: La oameni lucrul acesta este cu nepuțință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putință”. (Mat. 19, 26). În lumina declarației de mai sus a Domnului Hristos, la întrebarea profetului Isaia dacă se poate lua prada celui puternic și dacă cel prins în închisoare poate scăpa, răspunsul poate fi dat printr-un „da” hotărît. Cel prins în închisoarea degradării și robia morții este omul. Apăsătorul cel tiran este păcatul și Eliberatorul din păcat și moarte este Domnul Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege. (Isaia 49, 24; Tit 2, 14). La Golgota, prin singele și moartea Sa, Domnul Hristos ne-a eliberat de sub consecințele păcatului și ale morții, însă aceasta trebuie să devină o realitate pentru toți cei ce cred în Hristos ca Mîntuitor personal, pentru a fi eliberați de sub puterea păcatului.

Dar păcatul nu poate fi oprit, înfrînt și izgonit din om decît prin mijlocirea Duhului Sfînt. Așa precum la omul desăvîrșit și sfînt din afara lui a intervenit păcatul ca un element străin, care i-a denaturat caracterul și ființa, aruncîndu-l în imposibilitatea de a se salva singur, tot astfel el are nevoie din afara lui de Duhul lui Dumnezeu ca un factor sau agent divin pentru a-l reface, pentru a-l reduce la starea de neprihănire și pentru a face din el un sălaș pentru Dumnezeu. Și după cum omul a acceptat ispita și momeala păcatului, tot astfel păcătosul trebuie să accepte și să consimtă ca Duhul Sfînt să lucreze asupra sa sfințirea duhului, a sufletului și a trupului său. (1 Tes. 5,23).

Odată cu intrarea păcatului în lume, acest proces al refacerii spirituale a intrat în acțiune și operează asupra aceluia care au răspuns la apelurile Evangheliei ce s-a propovăduit, care au crezut în Domnul Hristos ca Răscumpărător și au acceptat lucrarea Duhului Sfînt asupra lor. El va continua pînă la încheierea timpului de probă. Toți cei sfințiți de Duhul lui Dumnezeu din toate timpurile și din toate locurile sînt înfățișați de Sfînta Scriptură ca niște pietre vii, care împreună alcătuiesc o casă duhovnicească. „În Hristos toată clădirea bine încheată crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”. (1 Petru 2, 5; Efes. 2, 21-22).

Precum templul din vechime prin alcătuirea lui, prin mobilierul și slujbele lui constituia un instrument în a descoperi pe Domnul Hristos și Planul de Mîntuire, tot astfel

prin biserica Sa, prin ceea ce dă fiecare potrivit cu măsura și lucrarea fiecărei părți, Dumnezeu doarește ca să pună în lumină și să descopere tuturor oamenilor și stăpînirilor cerești înțelepciunea neșpus de felurită în realizarea Planului alcătuit în Sine Însuși de a reface totul și de a-Și uni iarăși într-Unul toate lucrurile din ceruri și de pe pămînt.

Ideea reconstrucției Templului rezultă din contextul capitolului patru din Zaharia, însă solia versetului șase are un sens atotcuprinzător. Expresia „lucrul acesta” însumează întregul Plan al Mîntuirii inițiat de Dumnezeu în folosul păcătosului și al întregii creațiuni a lui Dumnezeu. Ea cuprinde totalitatea mijloacelor harului divin puse în desfășurare pentru refacerea caracterului uman. Acest proiect al salvării și fericii veșnice trebuie făcut cunoscut și realizat.

La începutul vieții Sale pămîntești, Domnul Hristos spunea: „Vin să fac voia Tatălui meu”, pentru ca la încheierea ei să constate: „Am sfîrșit lucrarea care Mi-ai dat-o s-o fac”. Nu tot așa este cu cel credincios. Pentru ca să-și îndeplinească sensul existenței sale, el trebuie să consimtă a conlucra cu Duhul lui Dumnezeu care este Realizatorul planului divin.

În înțelepciunea Sa, pentru perioada anilor 536—515 î. Hr. Dumnezeu prevăzuse reconstrucția Templului și chemase pentru acel timp și loc pe Zorobabel să fie conlucrător cu Duhul Său cel Sfînt la realizarea lui. Eu, tu și noi toți ca biserica știm ce este prevăzut în planul lui Dumnezeu pentru timpul și locul unde ne aflăm? Am acceptat chemarea Sa de a-I fi conlucrători? Putem înțelege că fiecare credincios ar putea fi un Zorobabel în realizarea intențiilor divine? Ca piatră vie a Templului duhovnicesc, am consimțit la desăvîrșirea procesului de dimensionare, șlefuire și lustruire a tuturor fațetelor caracterului nostru? Ca parte integrantă a bisericii Sale, am pus în lumină înțelepciunea iubirii Sale mîntuitoare? Membriilor, semenilor noștri și martorilor cerești, le-am oferit proba convingătoare că am fost eliberați de sub puterea păcatului și că în noi s-a întipărit chipul și caracterul lui Dumnezeu spre a putea fi transfeși în Împărăția slavei Sale la apropiata revenire a Domnului Hristos?

Lucrul acesta trebuie și poate fi realizat ca experiență personală în viața fiecăruia dintre noi, acum, nu prin putere nici prin tărie, ci prin Duhul Meu zice Domnul!

Sfîrșit de cale

Emma Dumitrescu-Kestner, soția pastorului Dumitrescu Eugen, membră a comunității Bacău, prematur plecată dintre noi, aidoma unei frunze ruptă din ram încă verde și plină de viață, în urma unui grav și stupid accident. Uneori, planurile divine sînt de neînțeles chiar dacă ne-am străduit din răspuțeri să le descifrăm sensul. „Eu am un plan mai bun”, ar părea să ne spună Mîntuitorul, ca răspuns la planurile, dorințele și căile noastre, indiferent de viață sau moarte.

Născută în anul 1940 în familia pastorului Kestner Rudolf, a îndrăgit de timpuriu credința părinților săi și ca rezultat al iubirii pentru Mîntuitorul incheie legămîntul cu El. Fire deschisă, plină de delicatețe și dăruire a fost o mamă devotată și o bună creștină; un adevărat exemplu de lumină și izvor de inspirație al bunătății creștine. Blîndețea ei, liniștea chipului și seninătatea ei, erau dovezile de netăgăduit ale unei profunde încrederi în Mîntuitorul ei.

Cu nespuse lacrimi a fost depusă în pulberea acestui pămînt dar cu nestrămătată speranță a înțînirii pe cîrind în minunatul Eden restaurat.

Urseanu Steliana născută în anul 1927 în orașul Alexandria jud. Teleorman, membră a comunității București-Labirint. Incheind legămîntul cu Dumnezeu încă de la vîrsta de 18 ani, a fost o bună creștină, cîștigînd la credință pe părinții și frații ei. A lucrat cu zel și interes pentru Dumnezeu, chemată fiind în cadrul Școlii de Sabat și a serviciului diaconiei. Fie ca exemplul nobleței sale creștine să nu fie niciodată uitat, în vederea apropiatei înțînirii la a doua venire.

Stănoiu Elena, membră a Comunității Cîmpulung, Jud. Argeș, născută în anul 1915. Încă din fragedă tinerețe a încheiat legămîntul la vîrsta de 16 ani, înțelegînd și ascultînd chemarea Mîntuitorului. Bună creștină și adevărată mamă în Israel și-a adus la îndeplinire întotdeauna chemarea făcută în cadrul bisericii, îndeosebi ca primă diaconesă. Depusă în locul odihnei sale temporare, așteaptă minunata dimineață a Învierii, pentru a-și primi răsplată în partea sa de moștenire cu toți cei răscumpărați. Ferice de toți aceia care adorm în Domnul în speranța revenirii.

pastor
Chițu Marin
Consilier Unitune

Redacția

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chișu.

Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65